

IAN C.
ESSLEMONT

meč z kamene

— + —
PŘÍBĚH Z MALAZSKÉ ŘÍŠE

Ian C. Esslemont

MEČ
Z KAMENE

Román
z prostředí Malazské říše

TALPRESS

Copyright © 2010 by Ian C. Esslemont
Translation © 2014 Dana Krejčová
Cover design © 2010 Steve Stone

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez souhlasu nakladatele.

ISBN 978-80-7197-575-5

Gerri s láskou

Poděkování

Největší dík patří Gerri za její neutuchající podporu. Dericku Burlesonovi děkuju za to, že mi laskavě dovolil upravit jeden ze svých kousků. Taky bych rád poděkoval fanouškům malazského světa, čtenářům a těm, kdo přispívají na on-line fóra. Vaše energie a nadšení nás se Stevem stále inspirují.

ŠÁHŮV OCEÁN

BOUŘLIVÝ OCEÁN

PIRÁTSKÉ MOŘE

LOUČENSKÉ MOŘE

STARŠÍ KONTINENT

LEDOVÝ HRĚBET

TUNDRA

ZEMĚ PĚSTI

LED

DÍVOČINA

SKOLATI

PĚSTSKÉ MOŘE

PĚST

ČERNÝ PRÁHLÍN

KOBYLÍ

OCEÁN KOBYLSKÁ KREV

MORE LEDOVÉHO OSTROVĚ

Východní stráž

BOUŘLIVÝ OCEÁN

Větrná věž

mys

Kučelových věž

Velká věž

Hvězdná věž

Ledová věž

HLAVNÍ STAVBY na BOURNĚ HRADBĚ

KRISTOFOROVÉ
POHORÍ

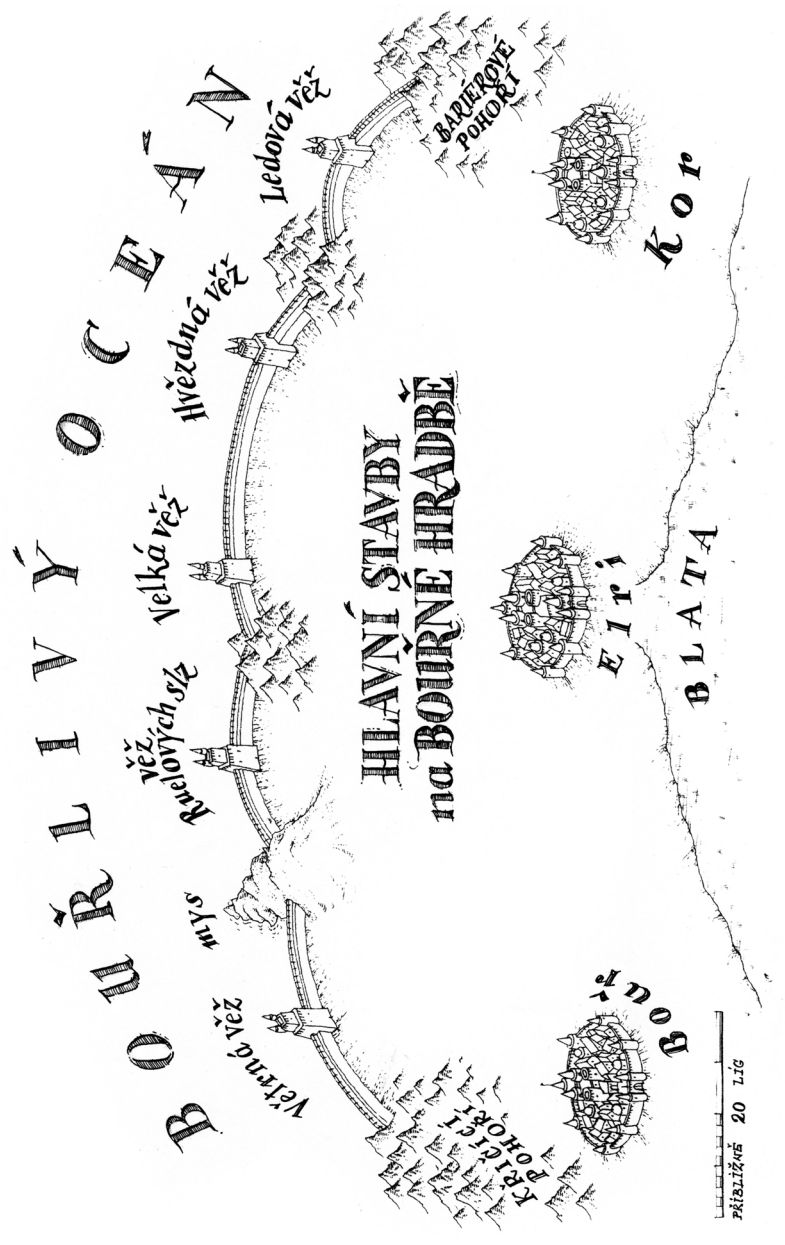
BARIEROVÉ
POHORÍ

BOUR
KOR

ERĚ
BLATA

KOR

PRŮMĚR 20 LIC

O S O B Y

V malazském expedičním sboru

Šedohřív/ Orjin Samarr	vrchní pěst, velitel expedičního sboru
Kyle	pobočník vrchní pěsti
Nok	admirál, velitel námořních sil
Vír	admirál, velitel Modrých Moranthů
Rilliš Jal Keth	divizní pěst 4. armády
Chemet Šul	divizní pěst 8. armády
Devalet	kádrový mág, žena

17. oddíl, 4. setnina, 2. divize, 4. malazská armáda

Betteries	kapitán setniny
Goss	seržant
Pyke	těžká pěchota
Yana	těžká pěchota, žena
Suth	těžká pěchota
Špekoun	těžká pěchota
Trouba	těžká pěchota
Wess	těžká pěchota
Len	sabotér
Keri	sabotér, žena
Faro	zvěd

další	
Urfa	poručík 4. setniny sabotérů, žena
Dvounoha	seržant 6. oddílu
Korál	seržant 20., žena
Tolat	barghastský zvěd 4. setniny, žena

Ze 6. malazské armády

Yeull 'ul Taith	vládce
Ussü	velemág a poradce
Borun	velitel Černých Moranthů
Eneš-jer	vládcův vyslanec

Na Bouřné hradbě

Hiam	Ochránce Bouřné hradby, velitel všech Korelriů
Kvint	vyšší důstojník (hradební maršál) na Bouřné hradbě
Sool	Hiamův pobočník
Toral Stimins	vrchní stavitel
Kalený meč	šampion Bouřné hradby a přísežník Rudé gardy
Korlo	vězeň a rudý gardista
Jemain	vězeň a člen posádky Kaleného meče
Hagen	bývalý šampion Bouřné hradby
Tollen	malazský vězeň

V království Rool

Bakun	vrchní odhadce Banitu
Karien'el	poručík, později kapitán městské hlídky
Hjuk	městský strážník
Páč	městský strážník
Starvann Arl	opat z kláštera a hospicu Naší paní spasitelky
Ipšank	bývalý Fenerův kněz
Manask	zloděj

Z jourilanské Reformované armády

Beneth	duchovní vůdce
Hegil Lesour'an'al	velitel jezdeckta
Martal	velitelka armády, „Černá královna“
Ivanr	bývalý šampion jourilanských říšských her
Karr	armádní poručík

Z Rudé gardy

Rmut
Neprst
Lazar
Lusk, žena

Styžský synod

Totsin Jurth III.
bratr Karfin
sestra Goš
sestra Esa
sestra Nebras
bratr Jool

V ější stínu

Kiska	kdysi osobní strážkyně Tayschrenna, říšského velemága
Džheval	agent královny snů

Z Mořského lidu

Orzu	patriarcha rodu
Ena	mladá matka v klanu

ÚVOD

*starší věk
vrchol jacuruckého tažení
mnoho ostrovů*

Ze to je špatné znamení, poznal Uli hned, jakmile to uviděl. Připravoval si síť pro časně ranní rybaření, když oblohu zbarvila nepřírozená zelená a modrá aura. Vynořila se z rozjasňujícího se východu, sílila a byla stále mohutnější. Vody v zátocě byly rozbouřené, jakoby podrážděné, a Uli váhal spustit svůj mělký člun na vlny. Jenomže jeho rodina musela jíst a křeče v žaludku chrlyly nekonečné stíznosti.

Když házel síť, odvracel se od toho, co viselo na bezbarvé obloze, planoucí jako zlověstné oko nějakého boha. Úlovek byl toho rána ubohý, buď že se nesoustředil, nebo ryby prchaly před tím zjevením. V každém případě se rozhodl skončit. Hodil síť na dno člunu a začal pádlovat ke břehu. Modrozelené oko plálo jasněji než slunce. Musel si zastínit oči před cizozemským světlem odrážejícím se od vln. A pádloval rychleji.

Jeho zoufalou snahu ukončil podivný zvuk. Byl to rachot, jako při sesuvu půdy. Zamračeně se rozhlížel, pátral po jeho zdroji. Cizozemské oko už vyplňovalo skoro polovinu oblohy. Na vodu, zalesněný břeh ani tmavé hrby vzdálených ostrovů nedopadl jediný paprsek teple žluté sluneční záře. Pak se hladina zátoky s nepřírozenou rychlostí uklidnila, jako by se polekala. Uli zadržel dech a skrčil se ve svém malém plavidle.

Oko se rozpadlo. Úlomky plodily modré plameny. Hukot, jaký ještě nikdy neslyšel, ho přinutil přitisknout si ruce na uši a řvát bolestí. Daleko na východě dopadl obrovský kus, jako řeřavý uhlík z božského ohně. Uliho oslepilo planoucí bílé světlo. Jako by do velkého ostrova něco udeřilo.

Když se mu vrátil zrak, následoval za prvním zábleskem další.

Vrhaly před sebou na zátoku stín jako černou stuhu. Uli se otočil a zalapal po dechu, když viděl, jak na západě prší spousta úlomků a další přelétají vysoko nad ním. Protřel si rozbolavělé oči – mohl by to být konec světa? Možná padal další měsíc, jak se o tom vyprávělo v pověstech. Vzpomněl si na pádlo. Helta a prcci budou strachem bez sebe. Se vztekem zrozeným ze zoufalství začal čerit vodu a hrůzou se málem rozbřečel.

Kožený člun narazil na mělčinu mnohem dřív než obvykle. Uli popleteně natáhl nohu přes bok. Mělčiny se nikdy netáhly tak daleko. A pobřeží bylo ještě hodný kus cesty daleko. Jako kdyby voda prostě zmizela. Vzhlédl a trhl sebou. Na východě se vzdouval mohutný šedočerný mrak a drápal se po obloze. Už spolkl slunce. A před ním ležela neslýchaná hojnost. Celé náklady ryb, lapajících po dechu a zmítajících se v předsmrtných křečích.

Ale nikde nebyl jediný pták. Ptáci – kam se poděli?

Světlo získalo přízračný, tmavě zelený nádech. Uli se pomalu otočil a zadíval se na moře. Veškerá naděje ho opustila. Hora vody se chystala zaplavit pevninu, přesně podle předpovědi. Jako by se mu zvedala přímo nad hlavou, tak byla vysoká. Prohnutou čelní stěnu protkávala pěna a na vrcholu se nesla špinavě bílá čepice. Dokázal jen s otevřenou pusou zírat, jak se neúprosně, osudově valí kupředu.

Utíkejte, prcci, utíkejte! Voda si přišla znovu vyžádat zemi!

cca 400 let př. H. (před Hradbou)

Pusté ostrovy

Temal se zvedl z mrazivého příboje a s mečem připraveným se příkrčil. Nechápatě se rozhlížel po tmavnoucí hladině a stíral si z obličejů studenou spršku. Kam se poděli? Jednu chvíli bojoval o holý život a vzápětí mořští démoni zmizeli jako mlha, která je předcházela. Z boku se ozvalo slabé zakašlání. Přebrodlil se mezi balvany a zvedl promočeného druha. Byl to Arel, vzdálený bratranec. Třebaže téměř omdléval vyčerpáním, odtáhl ho na břeh. Přezivší z jeho válečného oddílu vběhli do příboje a oba je vytáhli k oživujícímu teplu ohně.

„Co se stalo?“ vykoktal, jektaje zuby.

„Ustoupili,“ odpověděl Jhenhelf, Temalův starší bratr po meči. Z jeho hlasu čísel zmatek a nevíra. „Ale proč? Už nás měli.“

Temal proti takovému hodnocení situace nic nenamítal, na to byl příliš utahaný a navíc věděl, že je to pravda. V bandě mu zůstalo sotva dvacet zdravých chlapů a z nich bylo příliš mnoho nezkoušených zajců.

„Za svítání se vrátí, aby nás dorazili,“ pokračoval Jhenhelf přes oheň. Temal se mu přes skákající plameny podíval do očí a opět mlčel. Arel u jejich nohou zakašlal a vyzvracel mořskou vodu, kterou spolykal.

„Co Redden?“ zeptal se jeden z nových rekrutů. „Mohli bysme poslat pro pomoc.“

Kolem ohně se zvedaly hlavy, tváře zbledlé zimou a strachem.

„Mohli by tu do svítání být...“

„Redden má stejné problémy jako my,“ uřál je Temal rázně. „Musí bránit vlastní kus pobřeží.“ Díval se z jednoho nervózního obličejů na druhý. „Nemůže postrádat žádný chlapy.“

„Tak –“ začal jeden z mládenců.

„Tak počkáme a uvidíme!“ štěkl Jhenhelf. „Arel, Wille, Ottenne – máte hlídku. Vy ostatní se trochu prospěte.“

Temal, vděčný za kamarádovu podporu, se posadil. Natáhl nohy v sandálech k ohni a snažil se nevnímat štípání soli v mnoha utržených šrámech. Cítil, jak mu do těla proniká teplo, nahrbil se, ruce si položil do klína na jílec meče a přivřenýma očima sledoval mlhu stoupající z usychajícího koženého oděvu.

Netušil, proč ti zatracení mořští démoni, Jezdci, zaútočili. Přes jejich útoky to byla přitažlivá země. Poloostrov i ostrovy byly úrodné a daly se obdělávat. Byly připravené na jiné osídlení, než představovalo pár nevědomých domorodců. Jeho otec i jeho děd před ním bojovali, aby toto nejisté předmostí udrželi. Jako vůdce klanu musel myslet na budoucnost. Dost bylo marného potulování! Na těchto ostrovech i pevnině za nimi se udrží. Dark Avalithal se strašidelnými lesy nevyhovoval, stejně jako divoké pobřeží Dhal-Hornu či tísnivé Malazské ostrovy. Tady vlála jejich zástava. Tady jejich předkové spálili své čluny. Nedovolí Jezdcům, aby je vyštvali. Stejně neměli kam jít.

Temal se s trhnutím probudil a odstrčil Jhenhelfovu ruku. Už téměř svítalo. „Útok?“ Škrábal se na nohy, celý zdřevěnělý.

Jeho poručík měl výraz, jaký u něj ještě neviděl. „Ne.“ Ukázal bradou dozadu, kde se z pobřeží zvedaly zatravněné útesy. Za nimi byly louky, lesy a pole, které brzy uschnou a zahynou, pokud

budou mořští démoni pokračovat ve svém čarování bez vyrušování.

Temal si všiml, že všichni zírají na pevninu, ne na moře, na němž by měli vyhlížet první perleťové záblesky blížících se Jezdců. „Co se děje?“

Jhenhelf neodpověděl a Temal usoudil, že výraz na kamarádově drsné, bojem ošlehané tváři může být úžas. Zašilhal na rozezklanou siluetu skal. Kdosi tam stál, vysoký, pod černými mračny, zalitý rudozlatým světlem rozbřesku. Měl podivné proporce. Ať to byl kdokoliv, musel to být obr, aby byl tak vysoký i z takové dálky...

„Zajdu tam,“ prohlásil s upřeným pohledem. „Ty hlídej.“

„Vezmi si Willa a Ottena.“

„Jestli musím.“

Než dorazili na hřeben, slunce už vyšlo. Will a Otten jen mlčky zírali. Ačkoliv vála silná bríza, Temala do chřípí udeřil odporný puch hnijícího masa. Stiskl rty a přinutil se jít dál sám.

Postava byla obrovská, dvakrát vyšší jež Jaghut nebo jiné starší rasy, o nichž slýchal vyprávět, jako byli Toblakajové nebo Tarthinoe, s dlouhými kadeřemi sahajícími k pasu, vystrčeným popředím a tmavým houštím v rozkroku. Tělo ale bylo odpudivé, bledé jako mrtvá ryba, skvrnité, pokryté otevřenými boláky. Z toho smradu šly na Temala mráčky. Vedle postavy spočíval velký kvádr černého kamene připomínající křeslo či oltář.

Temal se podíval na moře, na dokonale hladkou hladinu lesknoucí se v ranním světle, kde po mořských démonech jezdících na vlnách nezůstalo ani památky. Pak se vrátil k postavě. Temný výběrčí! Mohla by to být ona? Ona zdejší bohyně, kterou vzývali někteří osadníci a žádali ji o ochranu? Která podle mnohých údajů poskytovala ochranu před Jezdci?

Široké, bezkrevné rty se roztáhly do vědoucího úsměvu, jako kdyby mu bytost četla myšlenky. Přesto zůstaly její oči prázdné, bez života, jako upřené mléčně bílé bulvy mrtvého. Temal se cítil proměněný. Ona přišla! Zachránila je před jistou zkázou na kopkách mořských démonů! Nevěda co říct, poklekl a nabídl němou poslušnost. Will a Otten za ním také klekali.

Postava se prudce nadechla. „Cizinče,“ zahřměla, „přišel ses usadit v této zemi. Vítám tě a nabízím svou ochranu.“ Bohyně ukázala pokroucenou rukou na kvádr u svých nohou. „Vezmi si tento

vzácný sarkofág. Uvnitř leží tělo mého těla. Odneseš ho na pobřeží. Sleduj stezku. Vyznač ji a postav velkou hradbu. Překážku. Braň ji, abyste si za ní mohli odpočinout, chránění před nepřáteli z moře, kteří se snaží zpusťořit tuto zemi. Přijímáš můj dar tobě a tvému lidu?“

Temal si vzdáleně uvědomoval studené slzy řinoucí se mu po lících. Nebyl si jistý, jestli dokáže promluvit. „Přijímáme,“ vydechl.

Bohyně rozpráhla těžkopádné paže. „Budiž tedy. Co se stalo, stalo se. Toto je naše úmluva. Nechť ji nikdo neporuší. Zanechám vás vašemu velkému úkolu.“

Temal se znovu uklonil. Bohyně se odšourala k jihu těžkým krokem, jenž otřásal zemí pod Temalovými koleny. Ve chvílce byla pryč. Temal nevěděl, jak dlouho zůstal skloněný, ale po nějaké době se vedle něj postavili Will s Ottenem. Slunce ho páliło do zad. S povzdechem se narovnal. Točila se mu hlava.

Co to udělal? Co mohl udělat? Neměl na vybranou. Prohrávali. Každý rok jich bylo méně, zatímco nepřítel byl stále stejně silný, pokud ne silnější. Ale ona jej pouhým svým příchodem zahнала pryč.

Will našel hlas první. „Byla to Jaghutka? Někdo jiný? Bohyně?“

„Byla to ona. Nabídla svou ochranu.“

„No, teď je pryč – a oni se vrátí,“ poznamenal Otten, skeptický jako vždy.

Temal ukázal na čedičovou rakev. „Ne. Pořád je tady.“

„Co je to?“ chtěl vědět Otten a natáhl ruku.

„Ne!“ Temal je oba odstrčil. „Sežeňte Jhenhelfa. A Reddena.“

„Ale říkal jsi, že máme stát na stráží.“

„Zapomeň na to, co jsem říkal. Poslouchejte. Sežeňte oba. Ať přinesou klády a provazy.“

„Ale co démoni?“

„Ti se nevrátí. Aspoň ne k nám.“ Natáhl dlaň k černému lesklému kvádru. Vyzářovalo z něj teplo jako z kamene vytaženého z ohně. *Tělo jejího těla. Bohyně! Milostivá paní! Kež nikdy nezklame tebe ani tvou důvěru.*

*Korelri, 4156 o. H. (od Hradby)
11. rok malazské okupace
království Rool
ostrov Pěst*

Karien'el, poručík městské hlídky, vedl Bakuna pod molo, kde u vlnolamu leželo tělo mladé ženy zapletené do chaluh. Poručík, vždy si vědom své hodnosti, natáhl ruku a pomohl muži přes kluzké kameny, třebaže mu bylo víc než Bakunovi, nově jmenovanému odhadci Banitu.

S Bakunovým příchodem na mrazivé, vlnami otloukané pobřeží se muži z hlídky narovnali. Mnozí si začali dotahovat přílby a upravovat kožené kazajky i závěsy obušků a důkazů svého významání: jako jediní z poddaných v Pěsti měli od malazských vládců dovoleno nosit meče – byť krátké. Bakun si svým způsobem také uvědomoval svou hodnost a na pozdravy odpovídal neformálně v naději, že je tak uklidní. Stále mu nepřipadalo správné, aby mu tihle lidé, mnozí veteráni z invazních válek, salutovali. Celý nesvůj si přitáhl oděv k tělu, aby mu bylo teplo, zvedl obočí a pohlédl na poručíka. „Tělo?“

„Tady, odhadce.“ Poručík ho vedl na kraj líného příboje a zčernalých, chaluhami obklopených balvanů velkých jako vinné sudy. Tam čekal jakýsi stařík ošlehaný sluncem a větrem. Seděl na bobku, na špinavých nohou měl rozedrané sandály, na sobě potrhanou halenu a vše doplňoval rozcuchaný vous.

„A tenhle?“ zeptal se Bakun Karien'ela.

„Přivedl nás k tělu.“

Stařík se nehýbal, zachovával kamenný výraz, jen se pozorně díval. Tělo mu leželo u nohou. Bakun si dřep. Čerstvě vyvržené, pach ještě nepřerážel zápach pobřeží okolo. Nahé. Krabi ožrali prsty na nohou a rukou. Taky zničili větší část obličeje – nebo to bylo záměrné znetvoření? Žena byla velmi mladá a nepochybně bývala přitažlivá. Prostitutka? Na krku měla podivné stopy – škracení. Vybledlé tetování hennou – běžná marnivost.

„Jaký jste měli vztah?“ zeptal se Bakun, aniž by vzhlédl.

„Žádný,“ zachraptěl stařík se silným roolským přízvukem.

„Proč potom hlídka?“

„Nestojí snad jedna neznámá holka za vaši pozornost?“

Bakun pomalu zvedl hlavu. Tmavá pleť, kudrnaté, prošedivělé

vlasý. Černé oči si na oplátku prohlížely zase jej s výrazem, jaký by někdo mohl považovat za drzý, pátravý. Bakun sklonil hlavu a zvedl klacek, aby mohl dívce posunout paži. „Jsi domorodec. Z Drennu?“

„Vyznáte se. To je pro vetřelce nezvyklé.“

Bakun znovu vzhlédl a přimhouřil oči. „Vetřelce? Malažani jsou vetřelci.“

Úsměv beze stopy veselí zvedl starci koutky úst. „Jsou vetřelci a *vetřelci*.“

Bakun se narovnal, zahodil klacek a upřel pohled na starce. Jako cvičený odhadce poznal, kdy někdo zkoumá jeho samotného. Zkřížil paže na prsou. „Jak se jmenuješ?“

Opět ten trpělivý úsměv. „Ve vašem jazyce? Geven.“

„Nuže dobrá, Gevene. Jaký je tvůj – odhad – situace?“

„Jsem jenom potulný domorodec, ctěný pane. Komu záleží na mém názoru?“

„Mně na něm záleží.“

Rty se srovnaly do rovné čáry, oči téměř zmizely ve změti vrásek. „Opravdu? Vážně?“

Z nějakého záhadného důvodu Bakun málem koktal. „Ale ovšem. Samozřejmě. Jsem odhadce. Je to má povinnost.“

Děda pokrčil rameny a tvrdé linky se vrátily k té odtažitě, bezvýrazné ostražitosti. „Je to stále běžnější,“ začal, „ale táhne se to zpátky. Všichni z toho pochopitelně viníte malazské vojáky. Tihle Malažani tady jsou, jak dlouho, deset let? Chodí po ulicích, bydlí ve vašich domech a hostincích. Navštěvují vaše krčmy. Najímají si vaše děvky. Vaše ženy je přijímají. Často je za to zabijou. Obvykle jejich otci nebo bratři za to, že pošpinily to, co nazývají svou ‚ctí‘ –“

„To je zatracená lež, ty domorodá špíno! To dělají Malažani!“

Bakun málem nadskočil – na poručíka hlídky málem zapomněl. Zvedl ruku, aby ho uklidnil, protože Karien’el pěníl vzteky, a jak svíral meč, měl úplně bílé klouby. „Říkal jsi *obvykle*...?“

Mužova vrásčitá tvář se stáhla do nesmlouvavého znechucení. Pokroucené ruce měl dál volně svěšené u boků. Zřejmě si neuvědomoval, jak blízko byl ráně, anebo mu to bylo jedno. Naštěstí pro něj sdílel Bakun jeho znechucení a v podstatě i celý jeho odhad. Gevan kývl a stiskl rty. „Ano. Obvykle. Ale ne tentokrát. Většina masa zmizela, ale ne ten vzor na rameni.“

Bakun si klekl, vykašlal se na klacky a tělo obrátil rukama. Spirály z henny byly staré a mořská voda je téměř smyla, ale mezi obyčejnými geometrickými vzorci poutal pozornost jeden symbol... přerušený kruh. Znamení jednoho z těch nových, cizích kultů, postavených původními korelskými a pěstskými církvemi Spasitelky, paní osvoboditelky, mimo zákon. Bakun se snažil vzpomenout si, o kterou z toho ohromujícího počtu všech těch cizích věrouk jde, než si vzpomněl: méně významný kult „Padlého boha“.

„A co z toho? Naznačuješ snad, že jenom kvůli takovému tetování strážci Naší paní –“

„Naznačuju něco mnohem horšího. Všimněte si těch pohmožděnin na krku. Řezných ran na zápěstí. Je to dávno, co si ta, která tvrdí, že vás chrání před mořskými démony, před Jezdci, vyžádala platbu, že, odhadce?“

„Drenská špíno!“ Karien’el ho popadl za krk. Železo zaskřípalo o dřevo, jak jeho meč vyletěl z pochvy.

„Poručíku!“ Muž ztuhl, jen supěl vzteky. „Zapomínáte se. Pusťte ho. Tady odhaduju já.“

Důstojník pomalu, váhavě rozevřel prsty, zarazil čepel zpátky do pochvy a muže odstrčil. „Stejně staré lži. Vždycky ocerňujou Naší paní, přestože nás chrání. Chrání dokonce i tebe, víš? Vás domorodce. Před mořskými démony. Měli jste zůstat ve svých horách a lesích a považovat se za šťastlivce.“

Geven neříkal nic, ale Bakun ve staříkově napjatém, téměř tvrdém výrazu viděl urputnou, nepoddajnou pýchu. V tmavých očích měl výzvu. „A jaký je *váš* soud... odhadce?“

Bakun ustoupil od vody, kde silnější vlny vyhazovaly studenou spršku, která ho studila na obličej. Vytáhl si z rukávu kapesník a slanou vodu setřel. „Tvoje, ehm, podezření беру na vědomí, Gevene. Ale mrzí mě to. Silná obvinění vyžadují stejně silné důkazy, a ty tady nevidím. Kromě dalších hmotných důkazů tato vražda zůstává, jak jste původně říkal – vraždou. Nebo nechutným zabitím ze cti. To je můj odhad.“

„Už jsme tu skončili?“ zeptal se Karien’el. Přimhouřené oči neochvějně upíral na starého domorodce.

„Ano. A poručíku, tomu muži se nic nestane. Splnil svou povinnost, když nás zavolał k tomuto ohavnému zločinu. Jste mi za něj osobně zodpovědný.“

Důstojník se kysele zamračil ještě víc, ale uklonil se. „Ano, odhadce.“

Bakun vylezl zpátky na chodník na hrázi a upravil si oděv. Zatínal promrzlé prsty, aby se mu do nich vrátil život. Pochopitelně ty stopy na krku viděl, ale některé věci nelze přiznat nahlas – aspoň ne hned na začátku kariéry. Pozoroval poručíka, který ho následoval, jednu nohu na kamenné římsě, vždy svědomitý. „Nálezy jakýchkoliv dalších takových těl ohlaste přímo mně. Nebo řeči o mizení mladých lidí, mužů i žen. Může tu mezi námi být nestvůra, Kariene.“

Zasalutování – konečky prstů u ohnutého okraje železné přílby. „Rozkaz, odhadce.“

Důstojník sešel dolů. Boty mu skřípaly na kamenech, plášť pleskal ve větru. Bakun se třásl zimou. Pobřeží, Paní, jak ho nenáviděl! Studený vítr, jenž byl cítit Jezdci, nenechavé vody, chladné vlhko roznášející všude plíseň. Nicméně pozitivní posudek odtud by mohl vést k povýšení a přeložení někam do Paliss, jak doufal... Další důvod pro diskrétnost.

Ohlédl se na domorodce dole mezi mokřými balvany, ale děda byl pryč. Dobře. Nechtěl mít na svědomí, že dostane nakládačku. *Takové obvinění! Proč skákat na jeho odhad? Pravda, kdysi dávno kmeti takové skutky ve jménu vyššího dobra posvětili – ale to všechno bylo smeteno stranou nástupem Naší spasitelky, Požehnané paní. A z dějin je jasné, že to praktikovali předkové toho muže, nikoliv naši! Z toho vzešla dlouhověká nesnášenlivost mezi námi a domorodci z bažin a pustin se zprzněnou krví.*

Možná ji opravdu zabil rozzuřený otec nebo bratr, ale kdo to může odhadnout bez dostatečných důkazů? Místo důkazu místní usoudí, že tohle, stejně jako všechny předchozí případy, je bezpochyby práce vraždících okupantů Malažanů.

Geven se mezi vysokými balvany díval, jak ti dva odcházejí. Důstojník hlídky Karien'el se zdržel a pátral po něm. To Gevenovi nedělalo těžkou hlavu, stejně se hodlal přesunout. Nakonec, v očích roolského okupanta země, kterou nazývali Pěst, byl oficiálně tulák. A proč taky ne, když byl na pouti – měl rozpis posvátných stezek, po nichž se chystal projít, a míst, která se chystal navštívit, a svou návštěvou je tak přepsat a znovu potvrdit. Pozoruhodný souběh vyrovnávajících se opačných postojů.

Obrátil se k odchodu. S každým krokem se kolem něj rozpros-

tírala snová krajina země jeho dávných předků. Protože tato země byla jejich chodbou a oni ji používali. Něco, co všichni ti cizí veterelci, smrtelní i nesmrtelní, zřejmě nedokázali pochopit. On tady ostatně skončil. Sémě bylo zaseto. Jen čas ukáže, jak silné a hluboké kořeny zapustilo.

Pokud nový odhadce dostojí svému poslání, tak ho Geven litoval. Pravdomluvné lidi nejsou nikdy vítání. A zvláště ne mezi vlastními. Lepší je vyprávět příběhy – vypravěči aspoň chápou základní pravdu, že všichni dávají přednost lžím.

Korelri, 4176 o. H.

31. rok malazské okupace

království Rool

ostrov Pěst

Uživatel loďky s malou trojúhelníkovou plachtou proplul přeplněným Banitským přístavem a zakotvil mezi krádežskou kupecskou galérou a jourilanským nákladním člunem. Na molo vyhodil pouze svoje zavazadlo, srolovanou látku převázanou provazem, a následoval ho na plesnivá černodřevová prkna. Narovnal se, protáhl si hřbet a udělal obličej.

Akcízový úředník, kontrolující náklad na galéře, napřáhl úřední hůl. „Hej, ty tam! Nemůžeš si tady jen tak přirazit! Tohle je obchodní přístav. Odvez si tu hračku k veřejnému molu!“

„Co jako?“ opáčil zavalitý muž klidně.

Správce přístavu otevřel ústa, ale pak je zase zavřel. Podle silně opálené oholené hlavy si myslel, že chlapík je starý, ale v masité šiji, ohnutých ramenou a pokroucených rukou s velkými klouby očividně stále zůstávalo dost síly. Znepokojivější byly vybledlé pozůstatky modrého tetování vinoucího se po čele, lících a bradě, vykreslující rozšklebenou kančí hlavu. „Ten člun – odklid' ten člun.“

„Nejní můj.“

„Ale ano, je! Právě jsem tě viděl, jak ho přivazuješ!“

„Hej, tytam!“ zavolal chlapík na starce v hadrech, který drhl molo pemzou. „Co takhle malej člun? Není novejš, ale plavby schopnej je.“

Dědek chvíli zíral, pak se chraptivě zachechtal a zavrtěl hlavou. „Nemám peníze.“

Nově příchozí hodil na molo měďák. „Teď už máš.“

Akcízový úředník si je podezíravě prohlížel. „Tak počkat...“

Stařík sebral peníz, pobaveně koukl na úředníka a hodil ho zpátky. Nově příchozí ho chytil ve vzduchu. „Promluv si s tímhle,“ poradil úředníkovi a obrátil se k němu zády.

„Hej! Nemůžeš –“

„Hned se se svým člunem přesunu, vašnosti!“ zakdákal dědek a předvedl chybějící zuby.

„Ani by mě nenapadlo kotvit tady, vašnosti!“

Nově příchozí cestou pryč roztáhl rty do širokého ropušího úsměvu.

Minul strážnici banitského přístavu, kde pohledem spočinul na malazských vojácích, povalujících se ve stínu u vchodu. Všiml si rozevřené kožené kazajky jednoho z nich, jak si dělal místo pro vystouplý teřich. Druhý dřímá; židli nakloněnou dozadu, přílbu vraženou do čela.

Nově příchozí se přestal usmívat. Před ním se hlavní ulice Banitu táhla zhruba od východu na západ. Město šplhalo na nevyšoké pobřežní pahorky a jeho střechám vévodily vysoké, úzké věže kláštera a štítů domů nedalekého hospicu. Za nimi se do mlžné dálavy táhla úrodná, obdělávaná pláň, kdysi zalesněná. Muž zabočil doprava. Šel pomalu a prohlížel si stánky a krámy. Prošel kolem hloučku místních rváčů a neunikly mu mnohem tmavší či světlejší odstíny přimíchané malazské krve, tolik odlišné od jednotně snědého pěstského dědictví.

„Dej peníze, žebravý kněžíku,“ zavolal směle nejstarší z mláďenců.

„Všechno, co mám, je vaše,“ odvětil chlapík drsným hlasem.

To je zarazilo. Vyměňovali si zmatené pohledy, až nejstarší nevěřícně frkl. „Tak teda sem s tím.“

Podsaditý chlapík zkoumal prázdnou výlohu. „To je snadný – jelikož nic nemám. V tomhle domě někdo bydlí?“

„Ve vězení pro dlužníky,“ odpověděla bosá dívka v rozedraných plátěných kalhotách a špinavé haleně, pyšníci se bohatými kudrnami, pocházející z cizí krve přimíchané ke korelským předkům. „Zadržoval daně malazským vládcům.“

Muž zvedl silné ruce. „Potom ho zasvěťím svému bohu.“

„A kterej z těch vašich zatracenejch cizozemskejch bohů to je?“

Muž se obrátil. Úsměv nazvedl jeho nerovné rty a pokrřivil

vytětovanou kančí hlavu. Jeho hlas zesílil. „Inu, když už se ptáš... povím vám něco o svém bohu. Jeho říše patří pošlapaným a nemajetným. Chudým a nemocným. Pro něj je společenský postavení, majetek a prestiž jenom prázdný závoj. Jeho první poselství je, že jsme všichni slabí. Všichni jsme nedokonalí. Všichni jsme smrtelní. A musíme se od něj učit, abychom se s tím smířili.“

„Smířili? S čím jako?“

„Se svýma chybama. Protože všichni máme vady.“

„Jak se jmenuje tenhle chorej a zvrácenej bůh?“

Kněz rozpřáhl prázdné dlaně. „To, co přebývá v nás – každý bůh je jen jednou z jeho tváří.“

„Každej bůh? Úplně každej? I Naše paní, která nás chrání před zlem?“

„Ano. Dokonce i ona.“

Mnozí v tlupě sebou trhli a zamrkali a couvali, jako by vycítili hlubší a znepokojivější znesvěcení plynoucí pod obvyklou neúctou cizinců.

„Každej může dosáhnout vykoupení a milosti. To je otevřený pro všechny. Nemůžete to nikomu upřít jako obyčejný peníz.“

Dívka si ukázala na hubený hrudníček. „Ani nám? Duchovní Svatořečený paní nás odhánějí od svejch prahů – dokonce i od hospicu. Plívou na nás jako na míšence. Ale Temnej výběrčí žádá platbu za každou duši, ať je jakákoliv.“

Muži se v tmavých očích pobaveně zajiskřilo. „To, o čem mluvím, se nedá koupit za pozemský peníz. Ani vynutit pozemskou mocí.“

Zmatená dívka se nechala odtáhnout, ale zamyšleně se ohlížela a vraštila obočí.

Nově příchozí se usmál, vzal za kliku a rázně zatlačil, až dřevo zavrзло, zaprašťelo a dveře se otevřely. Té noci spal na prahu pod sešivanou tenkou pokrývkou.

Následující ráno strávil ve dveřích a kýval všem kolemjdoucím. Ti, kdo neodmítli jeho pozdrav, od něj odbíhali jako ostražitá hříbata. Krátce po rozbřesku se objevila šestičlenná malazská hlídka. Díval se, jak vojáci pomalu obcházejí kupce, od nichž vybírá seržant peníze, jak se naparují a ze stánků si klidně berou, co se jim zachce, a cpou se chlebem, ovocem a masem opékaným na rožních nad uhlíky.

Nakonec dorazili k němu a on s povzdechem sklopil zrak. Sly-

šel, že tady v Pěsti je to zlé – proto sem taky přišel – ale netušil, že je to až tak zlé.

Zastavil se před ním seržant a sražil husté obočí. „Co ve jménu Toggovejch cecek dělá Fenerův krádežskej kněz tady?“

Nově příchozí vstal. „Kněz ano. Ale už ne Fenerův.“

„Vykopli tě? Možná za sodomii?“

„Ne – za tu tě povýší.“

Vojáci se zasmáli a seržant se zamračil a na tlusté, neholené bradě se mu udělaly laloky. Zastrčil si ruce za pás a šibalským pohledem zalétl k patrole. „Vypadá to, že tu máme tuláka. Máš nějaký peníze, žebráku?“

„Mám.“ Kněz sáhl do košile a hodil na dlažbu měděný střížek.

„Bezecná styžská zlámaná grešle?“ Seržant zkřivil tlusté rty.

„Máš pravdu, nestojej za nic. Všechny peníze nestojej za nic. Akorát že některý stojej za míň než ostatní.“

Seržant frkl. „A navíc mistrem Kápě prokletej mystik.“ Vytáhl z opasku dřevěný obušek. „V tomhle městě povaleče netrpíme. Padej, nebo ti zaplatím jinou mincí.“

Knězi se široké ruce cukaly u boků. Jeho ropuší ústa se roztáhla do úsměvu. „Naštěstí pro tebe už nepoužívám ani tuhle minci.“

Seržant se rozpřáhl a obušek plácl do knězovy pozvednuté dlaně. Seržant zabručel, napínal svaly. Opálený obličej mu potemněl námahou. Kněz trhl rukou a získal obušek, který přelomil přes koleno. Kousky hodil na zem. Vojáci z patroly couvali a sahalo po mečích.

Seržant zvedl ruku, aby je zarazil. Kývl na kněze na znamení, že bere na vědomí. „Seš novej, tak tě pro tentokrát nechám. Ale odteď to bude takhle – jestli chceš zůstat, tak plať. Tak je to prostý. Jinak tě čeká šatlava. A dám ti radu... jestli tu zůstaneš dost dlouho, prodáme tvou prdel Korelriům. Ti pořád hledají čerstvý těla pro hradbu a moc je nezajímá, odkud se vezmou.“ Otočil hlavou ze strany na stranu, až mu zalupaly obratle, a neurvale se usmál. „Takže seš kněz. Kněze máme taky. Asi je sem pošlu. Můžete si popovídat o filozofii. Do tý doby – spi sladce.“

Mávl na patrolu, že jdou dál. Odcházeli s úsměvem. Jedna vojanda poslala knězi hubičku.

Kněz se zase posadil a díval se za nimi, jak vybírají další výpalné. Všiml si, že pouliční mládež není nikde v dohledu. Smůla. Horší, než si představoval. Ještě že to nevidí jeho starý velitel, jinak by v temnici skončila naopak posádka.

Sebral kusy obušku a potěžkal je. Nesmí být příliš tvrdý. Okupace a podmanění obyvatelstva – záměrné či nikoliv – je ošklivá věc. Dělá z lidí zvířata. Vynáší na světlo to nejhorší na obou stranách. Stačilo se podívat na zprávy ze Sedmiměstí. A tady to nevypadalo o nic líp.

No, měl svého boha. Roztáhl rty v úsměvu od ucha k uchu. Ano, jeho bůh. A zastrašené a utlačované obyvatelstvo, v jehož řadách mohl verbovat. Úrodná půda. Pootočil hlavu a počítal. Ano... mohlo by to fungovat...

První rok vlády císaře Mallika Relu „Milosrdného“

(1167 spánku Ohnice)

město Delanss, falarský subkontinent

Kyle seděl naproti svému mohutnému šedovlasému příteli, pevně svíral skleničku s vínem a snažil se netvářit ustaraně. Dlouhé vlasy barvy kamene, podle nichž získal jeho přítel svou starou přezdívku Šedohřív, byly teď víc už spíš stříbrné. A ačkoliv se na rýži a ostrou falarskou rybí omáčku vrhal s obvyklým gustem, Kyle viděl, že docházející finance si vybírají svou daň. Kolem úst se mu objevovaly nové vrásky, pod očima měl tmavé kruhy, a Kyle by přísahal, že taky hubne.

Seděli na terase s výhledem na nádvoří s uhrabaným pískem a stojany se zbraněmi – meči všech tvarů, dýkami, tyčovými zbraněmi a také vycpávanými hauberky, přilbami a štíty. Všechno, co je zapotřebí pro akademii bojových umění.

Chyběli jen žáci.

Kyle soudil, že Šedohřív, jenž trval na svém původním jménu Orjin, přilákal do své nové školy sotva třicet platících duší. Sebe nepočítal. Snažil se zaplatit za všechny lekce a šerm, jichž se mu dostalo, ale Orjin nepřijal ani měďák. Tři bratrance, kteří přišli s nimi, se taky snažili pomáhat, ale poté co jejich verze „tréninku“ skončila zlámanými kostmi a krví z nosu, je Orjin požádal, ať toho nechají. Stopaře, Mrzouta a Ouhora okounění nudilo, a tak se rozloučili a nalodili se na plavidlo směřující na západ. Kyleův strážný duch, nebo možná strašidlo, odpadl také. Hrbáč, duch mrtvého rudého gardisty, jednoho z přísezníků, kteří složili závaznou přísahu, že budou stát proti Malazské říši, dokud ta bude

trvat. Příklad jim toho tolik dávala: prodlužovala život a zvyšovala sílu, ale také je poutala ve smrti, přikovávala je ke světu. Ale během posledních měsíců se i Hrbáč vytratil, možná se vrátil ke svým mrtvým bratřím. Kyle měl dojem, že v duchových očích vidí jakési zklamání, když se objevil naposledy, aby se rozloučil.

A tak trávil měsíce tím, že při každé příležitosti vychvaloval Orjinovu školu. Tužil však, že jeho přítele nezajímá, co si obyčejní měšťané a sedláci na trzích a po krčmách a hospodách myslí o jeho nové akademii – on hleděl mnohem výš, na movitější vrstvu delansské společnosti.

Naděje byla mizivá. Delans, hlavní město druhého nejobydenějšího ostrova falarského subkontinentu a souostroví, se pyšnil váženými školami s dlouhou tradicí. Byla tu Griegova akademie, Škola zakřiveného meče, Škola černého sokola. Akademie soupeřící se slavnou důstojnickou školou na Záboru. A Kyle osobně nevěřil, že se jeho příteli podaří protlačit na tento uzavřený, stmelený trh ve zřejmě uzavřené, stmelené společnosti. Pokud viděl, kapitulace před malazskými vetřelci v této oblasti znamenala pouze změnu barvy praporů na přístavní pevnosti.

Sedohřív – Orjin – si utrhł kus mastné chlebové placky a vytřel jí zbytek omáčky. Vypadal, že chce promluvit, ale místo toho jen zamyšleně žvýkal. Kyle se napil bílého rýžového vína a uvažoval, zda se má zeptat, jestli jsou na dnešek nějaké lekce, ale pak to zavrhl.

Měl pocit, že to všechno musí být zvlášť k vzteku, protože jeho přítel musel tajit svou minulost. Minulost, která by přiměla důstojnické adepty bušit na dveře, kdyby ji odhalili. Naneštěstí by z něj zpráva o jeho dosavadní kariéře coby generála Malazské říše, pěsti a následně psance téže říše, udělala štvance i na tomto kontinentě.

Zvuk zdola upoutal Kyleovu pozornost ke cvičišti. Vstoupil jakýsi muž. Měl na sobě kulatý látkový klobouk, silné roucho a jasné šperky právě z té společenské vrstvy, kterou se Orjin snažil přilákat. Muž se zmateně rozhlížel po prázdné škole. Orjin sledoval Kyleův pohled a nahlédl dolů. Vzápětí vystřelil ze židle, až se převrátila. „Ano, pane!“ zahřměl. „K službám!“

Muž při řevu, nacvičeném, aby pronikl bitevní vřavou, nadskočil a nejspíše zašilhal nahoru. „Ty jsi majitel tohoto podniku?“ zeptal se talijsky, neoficiálním druhým jazykem souostroví.

„Ano, pane! Okamžik, pane!“ Orjin si otřel ústa, vymotal se ze židle a zamířil ke schodům. Zamířil přes cvičiště a uklonil se. „Co pro vás můžu udělat, pane?“

Kyle dopil víno a vydal se za ním. Zastavil se pod schody a opřel se o zábradlí z nelakovaného dřeva. Chlapík byl v plné polní, jakou nosila místní aristokracie: na prstech spousta prstenů, silné stříbrné řetězy kolem krku přes kožešinou podšitý šat s kožešinovými manžetami. Jeho klobouk tvořila točenice z vínové látky poseté polodrahokamy. Špičatou bradku měl dobře přistřiženou, a zatímco si Orjina prohlížel od hlavy k patě, hladil si ji, takže ukazoval velké kameny v prstenech. „Jaké máš reference?“

Orjin se znovu uklonil. Kyle doufal, že ve vydělané kůži vypadá patřičně vážně a profesionálně. „Sloužil jsem v malazské Čtvrté armádě, pane, a dosáhl jsem hodnosti kapitána, než mě zranili v Bitvě na pláni.“

Muž zvedl obočí. „Opravdu? Potom jsi byl u toho, když padla císařovna?“

„Ano, pane. I když na vlastní oči jsem to neviděl.“

„Jak jsem slyšel, tak to viděl málokdo. Jaký máš tedy dojem z nového císaře Mallika Rela?“

Orjin se ohlédl na Kylea a odkašlal si. „Inu, pane, nejsem politik. Ale byl jsem rád, že neztrestal důstojníky, kteří se vzbouřili proti císařovně.“

Mužův vypočítavý pohled jako by říkal: *Protože jsi byl mezi nimi?* „Je Falari, víš.“

„Ne, pane. To jsem nevěděl.“

„Ano. A povím ti tohle – jen málokoho z nás zpráva o jeho, ehm, povýšení překvapila.“

„Opravdu, pane.“

Muž nejistě pokrčil rameny. „Nuže tedy... tvoje cena?“

„Půl stříbrňáku za hodinu individuální výuky.“

Muž stáhl koutky. „To je mnohem víc, než jsem čekal.“

„Ehm, ale...“ Hromotluk ukázal na Kylea. „Taky můžu nabídnout k výuce tady svého krajana, který byl ve slavné žoldnéřské kumpanii Rudé gardě.“

Šlechtic si Kylea prohlížel s přimhouřenýma očima. „A teď svoje schopnosti používá při lámání kostí.“

Orjin sebou trhl. „Ano. Tedy. Pokud nebudete považovat výuku za prospěšnou, můžete vždycky odstoupit.“

„Nejde o mě. Je to pro mého syna.“

„Chápu. Stáří?“

„Stále chlapec... ale výtržník. Nedisциплиnovaný.“ Naklonil hlavu a pohládl si bradku. „Ale ty bys ho zřejmě mohl zvládnout.“ Zamýšleně kývl. „Ano. Děkuju. Tak zatím.“ A uklonil se.

Orjin poklonu opětoval. „Budu se těšit.“

Muž odešel. Kyle se přišoural k Orjinovi. „Myslíš, že ho ještě uvidíme?“

„Možná.“

„Ani nechtěl vidět tvoje papíry.“

„Možná ví, jak snadno se tyhle kecy dají zfalšovat.“

„Možná.“ Kyle si ho úkosem prohlížel. „Půl stříbrňáku za hodinu? Pěkně drahý. Já bych si to dovolit nemohl.“

Muž se dravě usmál a v ledově modrých očích mu pobaveně zajiskřilo. Chvilí vypadal jako zastara. „On vypadal, že si to dovolit může.“

Kyle se zasmál. „To ano. Tak zítra.“

„Ano – práce s mečem a štítem.“

Kyle couvl a mávl zamítavě rukou. „Bohové, ne. V tom není žádné umění.“

„Žádné umění! Tady mluví nevědomost. Jednou by tě ta nevědomost mohla zabít.“

„Ne dřív, než ji zapíchnu.“

„Nůž? Ten není k ničemu proti někomu s aspoň kouskem zbroje.“

Kyle se zarazil. „Já –“ Zaklepání se ozvalo, právě když dorazil ke dveřím. Zamračeně otevřel široké křídlo. Tři muži v obyčejných šatech, s nákladnými falarskými meči a dýkami s rovnou, úzkou čepelí. Další tři! Dneska musí být Šedohřívův – Orjinův – šťastný den. Kývl na jednoho. „Brýtro.“

Mladý náfuca v širokém klobouku ze zelené plsti si ho přeměřil pohledem a nesnažil se nijak skrýt svůj nesouhlas. „Ty jsi ten nový učitel?“

„Ne.“ Kyle ukázal dozadu. „To je on.“ Ustoupil stranou. Muži vstoupili, dveře nechali dokořán. Jejich lhotejná povýšenost – jako kdyby byli zvyklí, že jim dveře otevírá a zavírá někdo jiný – přiměla Kylea vydat se ze zvědavosti za nimi.

Zastavil se v průchodu vedoucím na nádvoří. Trojice k Orjinovi došla u stojanu se zbraněmi. „Ty jsi nový učitel boje Orjin Samarr?“ zeptal se mluvčí téměř obviňujícím tónem.

Orjin se obrátil a zamrkal. Oči se mu leskly jako safíry. „Ano? Co pro vás můžu udělat? Chcete lekci?“

Ti tři si vyměnili pohledy a pobaveně se ušklíbli. „Ano,“ začal ten v zeleném klobouku, couvl a položil ruku v rukavici na meč. „Můžeš nám pomoci rozřešit sázku, kterou jsme tady s kamarády uzavřeli...“ Druzí dva se postavili zprava a zleva vedle Orjina. Kyle se odstrčil od zdi a popošel ke stojanu. „...jako jestli může nějaký cizinec poskytovat bojovou výuku způsobem, který by se blížil kvalitě, kterou je Delanss tak vyhlášený.“

Orjin kývl, že rozumí. Sundal ze stojanu ovázanou hůl a prohlédl si ji. „Chápu. Normálně si za lekci účtuju půl stříbrňáku. Ale vy tři byste možná chtěli společně za skupinovou cenu –“

S vrčením tasili. Orjin skočil po tom napravo a udeřil ho holí přes pravici. Muž vyjekl a schoval si ruku do podpaždí. Orjin se otočil k druhým dvěma. Kyle sebral dřevěný obušek a přehazoval si ho, zatímco přihlížel.

Orjin uchopil hůl oběma rukama, roztočil ji a srazil úzké dvou-
břité čepele stranou. Chlapík v plstěném klobouku hůl zuřivě odrazil a tasil dýku. Dvorem se rozléhalo klepání hole o čepele. Kyle dával pozor, jestli neuslyší známý náraz, kdy se železo zakousne do dřeva, ale zatím se Orjinovi dařilo tomuto nebezpečí vyhnout. Muž zrudl a Kyle si přestal pohazovat obuškem.

Příliš brzy. Příliš brzy, než aby se projevila nějaká námaha. „Používají nože,“ poznamenal konverzačním tónem.

Orjin po něm střelil zamračeným pohledem. Ti tři tancovali kolem, zatímco on se pomalu přesouval, kolena ohnutá, hůl napřaženou. „Normálně,“ začal, „by nikdo z vás nedostal příležitost střetnout se s protivníkem používajícím obouruční zbraň...“ Jeden vyrazil a Orjinova hůl ho švihla přes obličej, až se odpotácel. Orjin se vrátil ke zbývajícím dvěma. „Normálně je to příliš pomalé a neohrabané na přesun před tělem. Hbitý protivník by měl –“ Zaútočil tentýž muž a sekl. Orjin zbraň odrazil, bodl a zasáhl ho do moudí. Muž padl jako loutka s přestříženými provázky. Kyle soucitně zamrkal.

Orjin měl již obličej zalitý potem, když se obrátil k mluvčímu, jenž se usmál, uznal lekci a okamžitě zaútočil. Orjin ho odrazil, sklonil hlavu a povzbudivě zařval. „Ano, ano! Tak je to správně – stáhnout hrot stranou a připravit levou ruku pro skryté bodnutí!“

Varovný výkřik odumřel Kyleovi v hrdle, když se chlapík s pomhožděnou rukou vrátil do pranice a chtěl Orjina chytit zezadu. Kyle žasl nad takovou hloupostí. Bhederinovi podobný Orjin byl o polovinu rozložitější než muži, které ten chlap kdy potkal.

Orjin ho setřásl, sáhl za sebe, popadl muže za hlavu a přehodil si ho přes rameno břichem nahoru jako pytel zrní. S holí v jedné ruce se obrátil k mluvčímu. „Teď máš výhodu – jednoruký protivník!“

Mluvčí nezaváhal. Přidupl, jak uhýbal, provedl falešný výpad a ukročil do strany, aby se Orjin musel namáhavě otočit. Kyle se odlepil od zdi. *Kurva! Opravdu to zkusí!* Dlouhý meč sjel po holi a zadržel ji stranou a muž přikročil s levorukou dýkou a bodl, jenomže Orjin se zatočil a čepel ho mělce škrábla na boku, zatímco nohy muže na jeho rameni udeřily do kamaráda, až ten odletěl stranou. Orjin hodil muže na jeho rozplácělého druha, zastavil se a funěl. Opatrně si sáhl na bok a ucukl. „Poučení zní,“ supěl, „že byste měli všichni okamžitě zaútočit bez ohledu na cokoliv.“

Kyle se díval, jak nahámavě dýchá. Už mu dochází dech? To není dobré. Ne, to vůbec není dobré. Vrátil obušek na stojan.

Jak se mluvčí snažil postavit, Orjin ho kopancem do zadku poslal do průchodu. „Naučtoval bych vám to, ale mám takové tušení, že vy se nedokážete ničemu naučit.“

Muži si posbírali zbraně a couvali k východu. Kyle se jim uklonil. „Velectění pánové!“ Oni se jen zle mračili a potichu kleli. Kyle došel k Orjinovi, který se oprašoval. „Už bez dechu...“

Ten po něm střelil vzteklým pohledem. „Už je to dávno.“ Našel hadr a otřel si bradu.

„Taková menší potyčka by neměla –“

„Nech toho.“

Kyle zvedl obočí. *A taky vznětlivý.* „Tak já přijdu zítra odpodne na tu prácičku s mečem a štítem. Co říkáš? Plná zbroj taky?“

Orjin udělal obličej. „Moc legrační. A padej už. Musím se umýt.“

Kyle zasalutoval a odkračel.

Ale myslel to vážně.

Ve stinné úzké uličce o pár ulic dál si mladý rváč, se zeleným plstěným kloboukem v ruce, ořukával hedvábným kapesníčkem krvácející nos a ústa před bohatě oděným delansským šlechticem v kožešinovém rouchu se silnými stříbrnými řetězy. Rukou plnou

prstenů si šlechtic pootočil mladíkovu hlavu, aby si mohl lépe prohlédnout jeho tvář, a usykl. „Takže vás zvládl...“

„Otče!“

„Takže co si myslíš? Je to on?“

„Musí být. Zvedl Donase jako dítě.“

„Dobrá. Pošlu zprávu. Zatím najmi muže, ať na tu školu dohlédnou.“

Mladý muž se uklonil.

„A žádná odplata! Žádné kuše za noci ani nože na trhu. Chtěj ho živého.“

Mladík vyvrátil oči. „Ano, otče.“

Šlechtic si pohladil prošedivělou bradku a zadíval se na mladíka. „Musím říct, že na mě udělalo dojem jeho sebeovládání. Srazil tě, aniž by ti zlomil jedinou kost. Tvář v tvář téměř nesnesitelné urážce předvedl velkou zdrženlivost.“

„Otče!“

*první rok vláda císaře Mallika Relu Milosrdného
(1167 spánku Ohnice)
stratenský subkontinent*

Za rozbřesku vyhodil Kún Ešen, zvaný Kún „Nosáč“, majitel katakanského korábu *Skvělá zvěst*, kotvu u pobřeží poblíž města Záhusť a strávil nervózní dopoledne čekáním, jestli se potvrdí příběhy o tom, že se stratenské země opět otevřely vnějšmu světu.

Jak ubíhal čas, připlouvaly jako obvykle malé čluny nabízející čerstvé ovoce, chleba, ryby a prasata. Ve studené vodě plavala omladina nabízející posádce doprovod do hotýlku či bordelu nebo jen tak po městě. To všechno byla dobrá znamení rostoucí otevřenosti. Kolem poledne vypluly z přístavu větší otevřené veslice s kupeckými agenty. Ty Kún přivítal. Dal jim ochutnat styžského likéru, který přivezl, a ukázal štůčky jasského sukna. Jeho řečem o Korelu naslouchali se špatně skrývanou dychtivostí. Novinky staré jen pár týdnů, ne dva či tři měsíce, kolik obvykle zabralo, než zpráva dorazila i na toto pobřeží v izolovaném Zvonkovém moři.

Jedna žena mezi nimi ale Kúnovi nešla do hlavy. Neustále ji ostražitě sledoval. Spokojeně se opírala o bort. Na sobě měla

tmavé kůže, byla opásaná mečem a dlouhé kaštanové vlasy měla stažené a upevněné jasně zelenou želvovinovou sponou. Skoro vypadala na nějakého armádního důstojníka. Do Korelu dorazilo pár překroucených historek o událostech, které se odehrály u jižních sousedů. Zpráva o tlupě nájemných žoldáků, co si mečem vysekala vlastní království. Ale to už bylo dávno. Přesto si říkal, jestli nemůže být jednou z nich.

Poté co vyjádřil zájem o řezivo místního tvrdého dřeva, vydělané kůže a kožešiny, strávil Kún nějakou dobu líčením novinek o Korelu. Hlouček místních visel na každém jeho slově – ať už bylo pravdivé, či nikoliv. Právě mluvil o Bouřné hradbě, když se posluchači odmlčeli a podívali se za něj.

Stála tam ta žena v tmavé kůži. Vyčkávavě ho pozorovala, ostrou bradu zdviženou. „Promiňte...?“ vykoktal.

„Ptala jsem se, co to bylo... o čem jsi to právě mluvil.“

„Jenom nejnovější zprávy z Bouřné hradby, velectěná paní. A vy jste...?“

„Já zastupuji guvernéra této provincie – provincie Útočiště ve Stratemu.“

„Opravdu? Guvernéra?“ Kún se podíval na nejbližšího agenta, který vážně přikyvoval, až mu nabíhal tlustý krk. Zajímavé. Tato zpráva by v jistých korelských přístavech vynesla slušnou sumičku. „A tenhle guvernér – má nějaké jméno?“ Když byl blíž, všiml si, že má jediný šperk vysoko na levé straně prsou – vypadalo to jako drak nebo had vytepaný ze stříbra.

Žena posunula tenké rty do strany v téměř krutém, vědoucím úsměvu. „Ty první.“

Aha. Holt to muselo být takhle, že? Pokrčil rameny a opřel se o lodní zábradlí. „To určitě, má paní. Moje zprávy jsou vždycky zadarmo. Je to jeden ze dvou důvodů, proč nás obchodníky vítají všude, kam přijdeme. Právě jsem mluvil o Bouřné hradbě. Řady Vyvolených prořídly, víte. Ale nedávno na hradbě povstal nový šampion. Korelriové nemluví o ničem jiném. Říkají mu Meč – dost divné jméno.“

Z ženiny reakce sebou Kún trhl. Viditelně zbledla a zvedla ruku, jako by s ním chtěla zatřást, ale k jeho úlevě sevřela jenom vzduch a ne jeho krk. „Meč,“ zasyčela nahlas, téměř s bázní. Vrhla se přes bort a sjela po provazovém žebříku. Prudce dopadla do šalupy a okamžitě dala rozkaz vyplout. Dokonce sama pomohla

u vesel a urostlí lodníci měli co dělat, aby s ní udrželi tempo. Kún to všechno užasle sledoval a škrábal se na hlavě. „Kdo to ve jménu Požehnané paní byl?“

„To byla Janet, městská dozorkyně.“

„Dozorkyně? Co to znamená? Ona vám vládne?“

Potřesení hlavou. „Ne, jemnostpane. Máme radu. Ona prosazuje zákon. Její muži stráží pobřeží. Zatýkají zloděje a vrahy – ne že bychom tady měli poslední dobou nějak moc zabíjení.“ Agent se rozechříval, zkřížil na zábradlí ruce. „Minulou sezónu připluli nájezdníci ze sousedního Kobylí. Občas se tu objeví. Její lidé je zahnali.“

Kún sledoval odplouvající šalupu. Ona že zahнала kobyly nájezdníky? Ona a kolik jejích lidí? Agent samozvaného guvernéra – tedy krále pod jiným jménem? Opravdu zpráva hodná korelské rady Vyvolených, týkající se jejich kdysi ospalého souseda. „A ten provinciální guvernér se jmenuje jak?“

Klidné pokrčení ramen pod hromadou kůží. „Jednou jsem slyšel, že mu říkají ‚Rmut‘. My mu prostě říkáme pan guvernér. Bydlí na starém hradě Útočiště. Poslední dobou se tu moc neobjevuje. Ne že bych ho znal osobně.“

To prozatím postačí. Kún s klidným úsměvem poplácal agenta po paži. „Děkuju. Uvidíme se večer?“

„Určitě. V Estině domě. Vede čistý podnik. Ten nejlepší. Uvidíte.“

Ten nejlepší? Příteli, silně pochybuju, že tenhle zablácený zapadák může nabídnout nějakou atrakci, která by se mohla rovnat nechvalně proslulé Danig z Krádeže nebo legendární Ebon ze Stygg.

KNIHA JEDNA

MOŘE

Takzvaná Malazská „říše“ začínala jako thalaso-kracie. To znamená vláda námořní mocnosti. V nedůstojné, odpor- né tahanici o rozpoznání a výtah raných stadií říše je tato skutečně určující charakteristika obvykle přehlížena. A přece byla malazská expanze nepochybně expanzí námořní mocnosti, což bylo klíčem k prvním úspěchům. A také to bylo klíčem k prvním neúspěchům: špatně naplánovaný vpád do souostroví a na subkontinent známé pod jmény Pěst, Korel nebo Bouřemi prokletý. Protože toto souostroví bylo samo o sobě svrchovanou námořní mocností, byť ne expanzionistickou. A nakonec to pochopitelně bylo moře, co s konečnou platností ukončilo veškeré nepřátelství.

Říšská tažení (okupace Korelu)

svazek II, Pěst

Imragyn Tallobant

KAPITOLA JEDNA

Co je starý člověk než hromada vadnoucího listí?

Moudra kmetů

Krešen Rýl, autor kompilace

33. rok malazské okupace

korelský rok 4178 o. H.

severně od Elri, ostrov Korel

Stůl Ochránce Bouřné hradby je z prken posbíraných z vraku kobylské válečné galéry, kterou Bouřní jezdci, nepřátelé, zajali a použili při pokusu prorazit jí hradbu. Byla to jedna z jejich nejúspěšnějších strategií za poslední století. Přes třicet Vyvolených položilo život ve zbožné, mučednické smrti, aby ten průlom ucpalo. Tehdejší Ochránce, jeden z mála Nekorelriů, kteří kdy tohoto vznešeného úřadu dosáhli, si nechal stůl vyrobit, aby všem jeho následovníkům připomínal, že ačkoliv se Bouřní jezdci vrhají proti hradbě dosud velmi předvídatelným, opakujícím se způsobem, jeden nesmí být ve vztahu k nim příliš samolibý.

Ochránce Hiam, současný držitel nejvyššího korelského úřadu, poslední v nepřerušené řadě sahající až k prvnímu držiteli tohoto titulu, bájnému zakladateli Temal-Ešovi, pohládl hladkou, teplou desku a přemýšlel o této nejdůležitější zprávě z minulosti. Kdykoliv útok Jezdců vrcholil, jeho okraje se ojínily, jako by v sobě stále nesl vzpomínku na ten podvratný záměr. Pro Bouřnou hradbu to byl jeden z nejnebezpečnějších okamžiků, a přece to byla hrozba zvenčí. A tuto hrozbu by Hiam tuze rád vyměnil za tu, které čelili nyní.

Vzhlédl a spatřil svého pobočníka štábního maršála Soola, jenž

trpělivě čekal během jeho snění. Odkašlal si. „Nuže, Soole, další odhad z verbování.“

S přílbou v ohbí lokte, s tmavě azurovým pláštěm složeným přes druhou ruku se Sool uklonil a posadil se. Jednoduchou přílbou odložil stranou. „Ano, Ochránce.“

„S odchody do výslužby, padlými a přirozeným úbytkem – kde budeme na podzim?“

„Na ještě nižších počtech než vloni.“

A loňský rok bylo zase máň mužů než předešlého roku. Tento nepopiratelný vývoj hovořil o nakonec nevyhnutelné pohromě ke každému, kdo by hodlal tuto konkrétní dráhu do budoucnosti sledovat blíže – nicméně Hiam tyto sklony neměl. Paní, jejich Zachovatelka, je zachrání, jako to dělala vždy. Věděl, že obecný názor klade řídňoucí počty za vinu vetřelcům, těm Malažanům. Víra, od níž nijak nezrazoval právě proto, že dobře věděl, že tento trend sahá daleko do minulosti před jejich příchodem.

Přistoupil k úzkému oknu, z něhož byl výhled na ústřední a nejsilnější kurtinu lígy dlouhé Bouřné hradby. Třpytivá hladina Bouřlivého oceánu byla šedivá a klidná. Kolikrát tu tak stál a uvažoval, co asi hladina zakrývá? Pozoruje je nepřítel také? Nebo se mezi nájezdy stahuje do nějaké nepředstavitelné hlubiny či jeskyně, kde prospí měsíce mezi nimi? Nikdo to nevěděl, ač o tom básníci a minesengři spekovali v nekonečných romantických baladách a eposech.

S pomocí Paní by ještě mohl ty Jezdce smést z povrchu zemského.

Obrátil se od střílny v kamenné zdi silné jako paže. „Víc provinčních odvedenců, Soole. Tvrdě na ně zatlačte. Připomeňte Jastonu a Stygg jejich závazky.“

Sool si vzal přílbou a obrátil ji v ruku. Zřejmě studoval namodro obarvenou točenicí a stříbrem vykládaný znak Vyvoleného Bouřné hradby. „Očekáváte útok Malažanů pod tím jejich novým císařem?“

„Očekávám útok, Soole,“ odvětil Hiam klidně, „ale ne od Malažanů.“

Přílba ztuhla. Sool svěsil hlavu na souhlas. „Omlouvám se, Ochránce.“

Z háčku vedle okna sňal Hiam těžký vlnák, který nosil celý rok; jak ve štiplavém zimním větru, tak v letním spalujícím žáru. „Můžeme?“

Sool chvatně vstal a uklonil se. „Ano, Ochránce.“

Vyšli z hlavního donjonu na široké, větrem ošlehané seřadiště, padesát kroků široké. Na straně od moře se zvedala užší hradba s kamennými schody, ochozem a poprsní – vnějším podsebitím. Kvádry šedé žuly se tmavě leskly po nedávném dešti a kaluže odrážely zataženou oblohu.

Rozptýlení, pomyslel si Hiam. Tihle Malažané. Nic víc než odvedení pozornosti od jejich skutečného poslání – od jejich bohem daného cíle. Nic nesejde na tom, že úspěchy říše jinde udělaly na mnohé nadmíru silný dojem. Oni nejsou žádní zblešení barbaři, civějící na záhady disciplinované pýchoty, ani dekadentní měšťané, které lze zastrašit nebo koupit. Oni jsou Bouřná garda, Vyvolení, obránci všech zemí před největším nepřítelem.

Nenechají se přemoct. Nesmějí.

Jeden Vyvolený se s nimi setkal přede dveřmi. Stál zahalený do silného tmavomodrého pláště, jenž byl jejich neoficiálním stejnokrojem, s přílbou s chocholem na hlavě a oštěpem se širokou hlavicí drženým zpřítma. Hradební maršál a kvartýrmaistr Kvint z Krádeže. Uklonil se Hiamovi a zkrabatil tmavou, zjizvenou tvář. Ochránce věděl, že u něj to je úsměv, a kývl na něj.

Během obhlídky si Hiam nemohl nevšimnout znepokojivých podrobností, třebaže je míjel bez poznámek: popraskané, nespravené schody; potrhane koše, které měly být vyměněny; tenký, rozedraný provaz, který už dávno dosloužil; potrháný okraj Kvintova pláště a ošlapané sandály. Nedostatek údržby, nedostatek vybavení. Všechno problémy, které by vyřešily dostatečné fondy. Jenomže peníze, které Bouřná garda získávala z tributů, daní a odvodů, utrácela za teplá těla na hradbu – jež získávala veškerými možnými způsoby.

A tributů a daní ubývalo. Zvlášť teď, s přítomností vetřelců Malažanů, se sousedé jako Stygg a Jasston osmělili a začali zanedbávat věky staré smlouvy a dohody.

„Jak jdou opravy, maršále?“ zeptal se Hiam.

Kvintovi se zjizvená tvář – dar od zubaté čepele jednoho Jezdce – zkřivila ještě víc. Pod pláštěm si posunul oštěp. „Jsou pomalí jako úzkostlivý štětky v bordelu, tihle dělníci.“

Hiam nedokázal potlačit trpký úsměv. Kvint měl pověst nejlí-tějšího gardisty na Hradbě. Jejich společná minulost sahala až k iniciaci, i když byl hradební maršál starší. „Nejsou to dobrovolníci jako za starých časů. Ne jako my.“

Marsál si dovilil jen zabručet v odpověď – neformálnost, jakou by si nikdo jiný před Ochráncem nedovolil. „Kdyby pracovali aspoň z malé části tak usilovně, jako si stěžují, už by byla všechna práce hotová. Měl bys je slyšet, Hiame. Jak se napracovali dost v zimě, aby museli ještě poskytovat pracovní čety na léto. Ale nikdo z nich nikdy nestál na Hradbě. Dnes se víc spoléháme na cizozemské odvedence než na rodilé Korelrie. Je to zatracená hanba, tak je to. Nepřekvapilo by mě...“ Odmlčel se, pak se drsně zasmál. „No, jejich písnička se vždycky změní, když napadne sníh, co, Hiame?“

Hiam vzhlédl a viděl, jak Kvint sleduje ohromeného Soola. *Ano, starý příteli, nejsme sami. Chtěl jsi říct, že by tě nepřekvapilo, kdyby se od nás Naše paní za naše hříchy odvrátila, vid' ? Jsme už jenom staří psi, kteří žehrají, jak upadly pořádky, stejně jako to dělali naši učitelé a nadřízení před námi.*

Hiam se zastavil a kývl na Soola. „To je všechno. Na inventář se podívám později.“

Sool se uklonil. „Můj pane.“

Kvint se za ním díval. „Toho moc brzo odstavili od cecku,“ zavrčel.

„Odsloužil si svoje.“

Kvint zabručel, dojem to na něj neudělalo.

„Tak mi to řekni jasně, kvartýrmajstře. Ne to tvoje obvyklé lichocení.“

„Je to pořádný průšvih, tak je to. Zpoždění máme všude. V hradbě východně od Vor je prasklina, do které bys mohl strčit celého člověka. Ale,“ vycenil zažloutlé, nerovné zuby, „to samé bych mohl říct o jedné ženské, co jsem poznal v Jourilanu.“

„Mistr Stimins?“

Kvint rozčileně frkl. „O vrchním staviteli Stiminsovi ti něco povím. Minulý týden mě dotáhl k hradbě za pátou věží severně od Bouř a ukázal mi na pruh písku ve skalách. Rve si vlasy kvůli nějaké vyschlé říčce, zatímco já se snažím najít dost kameníků, aby vyplnili díry!“

„Dělá si starosti kvůli základům.“

„Kvůli základům, no to mě podrž. Hradba je těžká jako hora. Nemůže spadnout. A vůbec, je to jenom místo, kde stojíš – podstatní jsou lidé, kteří ji brání. A těch potřebujeme víc.“

„Paní žehnej, Kvinte. Takže co poslední várka? Jak to vypadá?“

„Asi stejně užitečně jako eunuši a švadleny. Ale my už je srovnáme do latě. Obvyklé výškrabky ze žalářů z Katakana a Krádeže nestojí ani za to jídlo, co pro ně kupujeme. Dourkanské a jourilanské kontingenty jsou celkem slušné, jako vždycky. Kobylí poslalo náklad malazských vězňů. Dokonce máme pár dlužníků z Roolu – Malažané to zřejmě povolují.“

„Určitě dostávají svůj podíl. A když už mluvíme o nich, co současný šampion?“

Kvartýrmaistr mrzutě zavrtěl hlavou. „Nemůžeme se spoléhat, že zvládne další sezónu. Chce umřít. Už jsem to viděl.“

„Smůla. Dokázal pár úžasných věcí.“

„Pravda. Akorát že se chechtá jako šílenec pokaždé, když mu řekneme Malažane.“

Hiam kývl a zaposlouchal se do větru přinášejícího vzdálené zvonění kladiva o kámen, volání dílovedoucích a tichý tep zrychlujícího se podzimního příboje. Pod teplým pláštěm se mu potily ruce. „Výborně, kvartýrmaistře. Nebudu tě dál zdržovat od tvých povinností.“

Kvint podezíravě naklonil hlavu. „Kam jdeš ty?“

„Najít našeho dobrého mistra stavitele.“

„Cha! Nejspíš ho najdeš na všech čtyřech, jak očíhává základy jako pes.“

„Odchod, hradební maršále – a drž se Stiminsovi z cesty.“

„S potěšením.“

Teprve až pozdě odpoledne Ochránce konečně vystopoval mistra stavitele Stiminse. A – přesně podle Kvintovy předpovědi – ten člověk očíhával základnu hradby. Tou dobou už Hiam získal doprovod: dva veterány, Stojena z Korelu a spolehlivou Evessu z Jourilanu, již podle názoru mnohých v žilách kolovala víc než pouhá kapka staré krve. Dorazili s Kvintovým poručením, jehož zpráva zněla, že se nehodí, aby se Ochránce potuloval beze stráže. Hiam se neobtěžoval poukazovat na to, že je stejně nevhodné, aby to Kvint dovoloval mistru staviteli.

Stiminse uslyšel dávno předtím, než ho našel, mezi skutálenými balvany na svahu, který se táhl od zadní strany hradby. „Jsi moc hezká,“ vrkal dědek a Hiam ani nemusel přemýšlet, ke komu mluví. „Moc hezká, moc hezká.“ Stojen s Evessou, klopýtající vedle něj, si vyměnili pohledy a vyvrátili oči.

Hiam si říkal, jestli snad nesleduje papouška.

Nakonec, když obešel velký balvan, našel staříka na všech čtyřech, takže připomínal bledého pavouka, který hledá v puklině potravu. „Mistře staviteli...“ začal Hiam.

Muž vyskočil a krátkozrace mžoural zpod hustého bílého obočí. „Kdo je to? Kdo?“

„Hiam, Stiminsi.“

„Aha, mladý Hiam. Co ve jménu Paní děláš tady dole?“

„Hledám tě,“ sdělil mu Hiam stroze.

„Aha! No, a kvůli čemu?“

Hiam kývnutím zahnal doprovod. Oba strážci s úklonou odkráčeli a s rukama zkříženými na oštěpech se opodál opřeli o balvany. „Hlášení.“

Stavitel si pohrával s kamínky v dlani a obracel je sem a tam. „Hlášení? Jaké hlášení?“

Ochránce plácl do rozpáleného, drsného balvanu. Kámen byl postříkaný zaschlým ptačím trusem a porostlý oranžovým a zeleným lišejníkem. „Hlášení o stavu Hradby!“

„Aha. Tohle hlášení. No, ještě to není průkazné. Potřebuju to dál studovat.“

„To jsi říkal vloni i předloni.“

Sněhobílé obočí nad bledě modrými, vodnatými očima se zvedlo. „Vážně? No, tak vidíš.“

„Se vší úctou, mistře staviteli. Už nemáme čas na přepych s průkazností... bude muset stačit tvůj současný závěr.“

Stimins nesouhlasně frkl. „To je ta potíž s vámi mladými – nemáte trpělivost dělat práci pořádně. Všechno se řítí do Propasti na rozbitém voze.“

Hiam si založil ruce, a jak se plášť rozevřel, odhalil silná, zjizvená předloktí a rýhy a hluboké škrábance na bronzových a kožených chráničích. Mistr stavitel natáhl kostnatou ruku, prsty ohnuté revmatem. Hiam natáhl ruku. Do dlaně mu spadly dva kamínky.

„Moje hlášení,“ prohlásil Stimins.

Hiam si kamínky nechápavě prohlížel. Vzal si každý do jedné ruky a zjistil, že k sobě dokonale padnou: poloviny stejného kusu. „Co je to? Rozbitý kámen?“

„Hladce přeražený vejpl, Ochránce. Pouze působením ničivého chladu.“

Teď se Hiam na mistra stavitele zadíval. „Chladu? Jak může chlad udělat něco takového?“

Stimins zvedl ruce, žádaje o trpělivost. „Upřesním to. Mráz. Vlhkost, která náhle zamrzne. Výbušně.“

Hiam zavzpomínal na sudy s vodou, které nechávali během nejhorších útoků venku, jak některé vybuchovaly při styku s kouzly Jezdců. „Myslím, že chápu.“

„Po celé hradbě,“ pokračoval Stimins a jeho hlas získal zasněný nádech, „mráz a tání, rok za rokem. Ale ne jako mírný postup přírody, chápej. Násilná, nepřírozená pěst Jezdců bušící zimu co zimu. Rozbíjející Hradbu na kousky.“

„Kolik –“ Hiam si odkašlal. „Kolik času máme?“

Stařík, stále s nepřítomným výrazem, pokrčil rameny s nesnesitelnou lhostejností. „Kdo ví? Dalších sto let – nebo jeden.“

Hiam se snažil ovládnout. Hodil kamínky mezi balvany. „Děkuju za zprávu, mistře staviteli.“ *I když pro naši krizi nemá sebelepší význam.* „A připomínám ti, že takové informace budeš sdělovat pouze mně.“

Děda zmateně zamrkal a svařtil obočí. „Ale to samozřejmě, Ochránce.“

„Výborně. Pokračuj.“ Ochránce opustil mistra stavitele, který se škrábal v řídkých vlasech a mračil se mezi kameny.

Stojen s Evessou, opírající se o balvany velikosti menhirů, se narovnali a Stojen odhodil hrst oblázků. „Tady mezi kamením se ozývají divný zvuky, co, Evesso?“

„Ty úplně nejdivnější ze všech, Stojene.“

Ivanr vysekal svoje hospodářství z neosídlené půdy na jihu Jourilanu přímo na úpatí ohromného horského řetězce, který někteří nazývali Ledový hřbet. Přes jeho pole často přecházeli tuláci a náboženští uprchlíci směřující z měst na jih. Mnozí tvrdili, že kněžka je nablízku, ale Ivanra přesto upřímně překvapilo, když se jednoho dne objevila osobně. Její hlas ho vylekal, když se skláněl při pletí zahrádky. Narovnal se a zamrkal, jak mu do očí stekl pot.

„Ivanre,“ pravila, „čeho se na mně bojíš?“

Prohlížel si tu štíhlou dívku ve špinavých hadrech. Cizinka, která přišla obrátit na víru celou zemi. Viděl tvář vrásčitou a ztrhanou utrpením, jaké by nemělo být požadováno po žádném mladém člověku. Vyzáblé údy, téměř pokřivené úkoly, jež na nich byly vymáhány. A přesto se kolem ní vznášela nepopíratelná aura

moci, zaplašující každého, kdo by se jí chtěl postavit. Ivanr pokrčil rameny a vrátil se ke pletí.

„Kněžko, já se tě nebojím.“

„A přesto se mi odhodlaně vyhýbáš.“

Ukázal na svá pole. „Mám práci.“

Suché listí zašustilo, když popošla blíž. Bosé nohy měla umazané, šaty jen zablácené cáry. „Stejně jako já. Nebojíš se, Ivanre, náhodou toho, že bych pro tebe mohla mít jinou práci?“

„Máš spoustu jiných, můžeš si vybírat.“

„A přesto tady mluvím s tebou.“

Narovnal se. Tyčil se nad ní a ona zvedla hlavu, aby mu viděla do očí. Rozcuchané černé vlasy jí povlávaly kolem obličeje jako kapuce. Před hlubinou v jejích podmanivých očích ucukl. „Tak to plýtváš časem.“

„Domníváš se, že víš, co dělám? Vysmívají se ti, víš. Nazývají tě sedlákem. Hlinožroutem. Zbabělcem.“

„A já pěstuju plodiny, které se nazývají rajčata, boby a dýně.“ To vyvolalo krátký, uštváný úsměv. „Ty mě nepotřebuješ. Slyšel jsem, že máš mnoho aristokratů. Čistokrevných vládnoucích rodů.“

„Pravda. Synové a dcery z nejvýznamnějších jourilanských rodin přitáhli k mému skromnému fíkovníku. ‚Uč mě,‘ žádali. ‚Pouč mě o té nové cestě, o které slycháme.‘ Ale možná jsou už příliš daleko na špatné cestě. Jenomže to jim já neukážu – to můžeš pouze ty.“

Prohlížel si ruce umazané od hlíny, pořezané a zakrvácené, mozolnaté, s olámanými nehty. Stejně jako během těch let cvičení a soubojů. „Nebudou mě poslouchat. Mám... mám nesprávný původ.“

„Aha, ano. Skvrna pro Jourilařana tak ostudná. Nečistá krev. Znáš jména svých předků, Ivanre?“

Pokrčil rameny, oči zastíněné. „Matka říkala, že její lidé pocházeli z kmene Rudá skála Thoul-Alai. Víc toho nevím.“

Kněžce ztvrdl hlas náhlým rozhořčením. „Tví lidé byli Toblakajové, Ivanre! Požehnané děti Velké matky! Někteří z vás tu a tam přežili v odloučení i přes usilovné snahy těch, kdo uloupili vaše země.“

„Uloupili? Silácké řeči od cizince.“

Teď se kněžka schoulila a vrásky kolem jejích úst se prohloubily ve stíny. „Tento příběh mi není neznámý.“

Ivanr na ni zadumaně hleděl. Takže zranitelné místo. Otevření. Opatrně. Svádění má mnoho tváří. „Nezáleží na tom. Co se stalo, stalo se. Minulost už nic zpátky nevrátí.“

„O to bych ani neusilovala.“ Mluvila mírněji, její tón víc odpovídal jejímu skutečnému věku. Ivanr cítil rány, které nosila, a něco v něm zatoužilo ji obejmout, utišit její bolest.

Opravdu nebezpečná.

„Otázkou je, jak postupovat v budoucnu. Ty, Ivanre, jsi válečník a šampion, který odolal volání Bouřné hradby. O tvých důvodech jsem slyšela mnoho řečí, ale mám vlastní teorii...“

Jeho pohled našel hejno vran letící přes vzdálenou Jourilanskou náhorní plošinu. Obzor na severu halil kouř. Zastínil si oči a zamrkal. Už hořelo – zatraceně brzy. „Byla to zbabělost – a nech to tak.“

„Ne. Zbabělost by byla nechat to tak.“

Nechal ruku klesnout. Vyrovnaně, téměř chladně si ho prohlížela a on cítil, jak se pod jejím upřeným pohledem scvrkává. Takové utrpení, vyleptané do vrásčité, ostře řezané tváře, která měla být neposkvřněná! A neodbytná záře, ten přetrvávající náznak zjevení, o němž si všichni šeptali? Kdo je, že se opovažuje zpochybňovat její rozhodnutí? Ale určitě toho není hoden! Jak by mohl, když se kdysi těšil z boje, možná sloužil Dessebrae, pánovi tragédií, nebo některému z těch cizích bohů?

„Nemohl jsem. Nejsm –“

„Nejsi hoden? Nejsi dost čistý? Nejsi dost oddaný? Nejsi si dost... jistý? To není nikdo z nás. A nikdo, kdo si je jistý, pána tragédií nezajímá. Jejich mysl je uzavřená. On vyžaduje otevřenou mysl.“ Prohlížela si ho úkosem, téměř posměšně. „Právě tvá otevřená mysl tě dovedla k závěru, k onomu intuitivnímu záblesku, který tě tolik změnil, pravda?“

„Nevím, o čem to mluvíš.“

„Instinktivně, sám od sebe jsi poznal, jak je to všechno k ničemu.“

Bohové, tahle ženská je ale nebezpečná! Jak to může vědět? A přece – není snad tohle podstata jejich kázání, jejího vlastního poselství? Přejel si dlaní po čele. „Nebezpečné řeči, kněžko,“ zachraptěl. „Za takové řeči může člověk skončit mrtvým.“

„Takže se bojíš...“

Pousmál se. „Mučirenských jam jourilanského císaře, ano.“

„To není nepřítel. Nepřítelem je nevědomost a nenávisť. Copak nestojí za to s nimi bojovat?“

Čistý idealismus. Ach bohové, kde s něčím takovým vůbec začít? Pohledem zalétl k paprikám, které mu zrály u nohou. „Kněžko,“ začal pomalu, „snad si vážně nemyslíš, že jsi první?“ Ukázal na pole. „Naše paní spasitelka pozorně sleduje svou zahradu už celá pokolení. A důkladně pleje. Bez slitování. Žádný nevitáný veřelec se tu nesměl usadit. Už jsem to viděl.“

Kněžka sledovala jeho pohled, a možná to bylo stříbrným podvečerním světlem nebo nějakým odrazem, ale oči jí zaplály jako roztavený kov.

„Napadlo tě někdy,“ zeptala se potichu, „proč vůbec musíš neustále plít?“

Naklonil hlavu, nebyl si jistý, kam tím směřuje.

„Protože plevel je mnohem odolnější než plodina, kterou se snažíš vypěstovat.“

Ivanr ucukl. Začal přecházet po poli a našlapoval mezi rostlinami. *Mor na tebe, ženská! Jak se opovažuješ mě mořit tak nestydatými požadavky? Copak jsem už neudělal dost? Ale odejít možná nestačilo. Odejít možná nikdy nestačí.* Zastavil se. Obrátil se k ní, ale vzmohl se jenom na němé odmítnutí.

Přistoupila k němu opatrně, jako by se bála, že uteče, a napřáhla ruku. „Vezmi si tohle. A přijď k mému fíkovníku. Usedni po mém boku. Vyslechni si poselství, jež se ke mně dostalo. Myslím, že už jsi po té stezce ušel hodný kus.“

Když odmítl zvednout ruku, vzala ho za ni a vtiskla mu cosi do dlaně. Její ruka byla mnohem menší než jeho, ale zase mnohem tvrdší. Ostrá a nepoddajná jako úlomky kamene. Odešla, dlouhé cáry oděvu se za ní táhly mezi stonky. Ivanr rozevřel ruku. Hranatý železný hřeb, jako miniaturní meč, s kouskem kůže protaženým okem tvořícím jílec a hrušku. Symbol kultu Dessembrae.

Zpráva o kacířském mnohobožství dorazila ze severních hor teprve před pár lety. V té době už Ivanr dvakrát odmítl povolání a zahodil meče do prachu aborského cvičiště. Uvěznili ho, málem umlátili, proklínali jako nečistou thelskou lůzu – ne že by na jeho původu záleželo, dokud jeho meč sloužil. Ale nezabili ho, ne velkého Ivanra, kterého vychvalovali jako největšího jourilanského šampiona, kam až paměť sahá.

A tak se ocitl v neznámém, jasném slunečním světle jen s had-

rem kolem beder. Strážce, které ho strčily z vozu, mu k nohám hodily měch s vodou a řekly mu, že jestli se někdy vrátí do města, na místě ho zabijí. Když se sehnul pro měch, šrámy od biče na zádech se mu znovu otevřely.

Zamířil k jihu. Zprvu si myslel, že v té rozlehlé ledové divočině, zadržované pouze Ledovým hřbetem, prostě půjde, kam ho nohy ponесou. A nepochybně někde zahyne. Ale když dorazil na úpatí hor, narazil na mnoho dalších, jako byl on, v malých rodinných táborech kolem kouřících ohňů, hrabajících se v hlíně u cesty. Někteří byli čistokrevní, jiní míšenci – pozůstatky, nesoucí stopy předchozích obyvatel země. Někteří byli výrazně vysocí stejně jako on, jiní rozložití a přisedlí. Thoul-Alai nebo také Thelové či Thoulové, jak jim říkali vetřelci. A tak došel k závěru, že zřejmě patří sem. Vybral si pozemek na kamenitém, nepříznivém úbočí a zasel.

Místní chovatelé dobytka, plemene zvaného baranal, ho považovali za šílence a pravidelně přes jeho pole přeháněli svá zvířata. Ostatní Thelové si také mysleli, že je pomatený. Nikdo z nich nehošpodařil. On však zastával názor, že společnost spoléhající se na způsob obživy, který již prostě nefunguje – sběr a lov – by se měla přizpůsobit. Sedlačení považoval za rozumnou náhradu.

Pak přišla zpráva o tom novém kultu. Rouhačství! Popírají bohyni! Mluví proti Bouřné hradbě! Kněžka, které je vede, je čarodějnice a zotročuje muže sexem! Pořádají orgie, při nichž zabíjejí a pojídají děti!

Připadalo mu divné, jak jsou všichni ochotní uvěřit, že kult hlásající nenásilí by měl vraždit děti. Ale z toho, co za svůj život viděl, pochopil, že ve věcech obklopujících náboženství je vždy značná dávka šílenství.

Pak se po silnici, táhnoucí se údolím pod jeho svahem, přišouraly vězeňské čety. V čele zástupu se na šibenici houpala mrtvola. Po celodenní práci, významně otočený zády k údolí, Ivanr konečně odhodil nástroje a sešel k místu, kde jourilanští vězňové přikolíkovali řetězy. Vstříc mu vyšel důstojník s vojáky po boku.

„Tohle jsou kacíři?“ zeptal se Ivanr.

„Ano.“ Důstojník ho sledoval přivřenýma očima. Ivanr v okovech viděl mnoho svých thelských bratří a sester. Žádný nezvedl hlavu.

„Jdou do Aboru?“

„Ano.“

„Na popravu?“

„Ano.“

„Jako obvykle? Kamenování? Drcení? Veřejné škrčení a narážení na kůl? Nebo jenom obyčejné ukřižování? Násilný konec pro lidi, kteří se zaslíbili nenásilí.“

Pohled jourilanského důstojníka ztvrdl ještě víc. „To je námitka?“

„Jenom postřeh.“

Důstojník na něj mávl, ať vypadne. „Tak je měj zpovzdáli.“

Měsíc nato seděl Ivanr před svou chalupou s drnovou střechou a brousil si nástroje, když se přiblížil zástup zaprášených žebráků. Vedl je jakýsi stařec s čistou krví jourilanských vetřelců, ztrhaný a nemytý, ale s hlavou vysoko zdviženou, a šel rázným krokem, při němž si pomáhal holí. Zastavil své následovníky kousek od Ivanra a opřel se o hůl.

„Neměl bys trochu vody pro žíznivé, cizince?“

Ivanr odložil brousek. Zapátral na obzoru po jourilanských hlídkách. Žádnou neviděl. „Měl.“ Přinesl soudek s dešťovkou a kožený pohárek. Stařec se uklonil, napil se a podal soudek svým lidem. Tmavé oči celou dobu nespouštěl z Ivanra.

„Jste z jihu?“ zeptal se Ivanr.

„Ano.“

„Přinášíte slovo té nové víry?“

Popraskané, zakrvácené rty v opáleném, vráscitém obličejí se pozvedly v úsměvu. „Následujeme kněžku a přinášíme zprávu o jejím učení. Zprávu o nové víře, která jí byla odhalena. O víře, která objímá život a odvrhuje smrt.“

„Vy odvrhujete smrt?“

„Smiřujeme se s ní. A tím jí nad námi odpíráme jakoukoliv moc.“

„A míříte na sever?“

„Ano. Do Pon-Ruo.“

„Myslím, že tam najdete, co zavrhuje.“

Opět ten lehký úsměv. „Smrt nás očekává všechny. Otázkou by ovšem mělo být, jak žít.“

„Myslíš jako přežít?“

„Ne – jak žít vlastní život. Ublížovat jiným není způsob, jak ctít život.“

Ivanr se dosud jen bavil, ale při posledních slovech se zachvěl.

Starý poutník si toho zřejmě nevšiml. Ukázal na pole. „Sedlačení ctí život.“

Ivanr jen mávl rukou. „Vezměte si vodu a běžte.“ A odešel.

„Před životem se neschováš,“ zavolal za ním stařec. „Ublížíš sobě a dáváš moc tomu, před čím se odvracíš.“

„Jděte!“

Stařec se uklonil. „Vážíme si tě za tvůj dar.“

Prostě už hrome vypadněte!

Ze všech míst, kde se v Banitu dalo umřít, bylo tohle podle Bakuna asi nejošklivější. Téměř cítil šílenství, které muselo stařenu dohnat ke smrti na konci slepé uličky. Nemohl se vyhnout pachu starého potu, zvířecího strachu a zaschlé moči.

Byla to jeptiška sloužící v Klášteře a hospicu Naší paní spasitelky. Tolik hlídka zjistila. Žena, která zešléla a ukončila svůj život na zkroucené, pěnící hromádce ve špinavé uličce, prsty krvavé a rozbité, jak drásala kamenné zdi.

A tohle mu skoro uniklo.

Hlídka se už pomalu ani neobtěžovala mu něco říkat. Jenom další mrtvola. Odhadce prostě přijde, trochu se v tom pošourá, položí ty svoje zabeđené otázky a vrátí se ke svým zprávám, které zamračeně prochází. K čemu to je? Bakun viděl, že ačkoliv hlídka ctí jeho soudy ze stolce, zároveň by ráda, aby zůstal ve svých komnatách. Po všech těch letech to začínalo být trapné.

Nejnovější případ však byl jiný. Co dělala jeptiška z chrámu venku uprostřed noci? Jak se dostala ven, aniž by si toho někdo všiml? A proč vlastně? Proč se ztratila v tomhle bludišti? Usoudil, že šílenství bude asi nejjednodušší odpovědí. Ale na jeho vkus příliš zlehčující. Chrám odhaloval jen málo z jemnějších bodů své víry, natož svoje vnitřní fungování. Jak mohla taková ostuda uniknout jejich dohledu? Šílená žena byla bezpochyby prakticky v domácím vězení, možná zamčená v cele pro asketiky. Zřejmě bude na pořadu dne návštěva kláštera.

Narovnal se od mrtvoly a zjistil, že jeho doprovod – dva vojáci hlídky – se vrátil na konec uličky ústící do o něco málo větší a méně ucpané zadní ulice. S povzdechem se za nimi vydal a cestou překračoval hnijící smetí a obsah nočníků.

„Noční smrad,“ poznamenal muž s knírem – tak blízko omluvě, jak to jen šlo.

„Chci si promluvit s opatem.“

Ti dva si vyměnili rychlý pohled a Bakun v něm ke svému rozčarování spatřil skutečný úpadek svého vlivu a pověsti: dohlížet na odhadce, když se loudá uličkami, je jedna věc, ale dovolit mu obtěžovat opata Kláštera Naší paní, to bylo něco zhola jiného.

Rozladilo ho to, ale nepřekvapilo. Městská hlídka si vážila činu a rychlých výsledků. Podle něj byly surové obušky u boků vhodnou zbraní pro tupé a kruté nástroje státu, které je nosily. „Nemusíte se mnou chodit.“

Opět ta výměna pohledů. „Ne, odhadce,“ protáhl ten o něco méně zabeđený. „Je to naše práce.“

„Nuže dobrá. Doufejme, že bude opat takhle narychlo svolný.“

Klášter Požehnané paní byl třetím nejuctívanějším posvátným místem na ostrově Pěst po Jeskyních asketiků u Tholu a Sanktuári Naší paní v Paliss. Ani Kobylané, ani Skolatiové podobně významná poutní místa neměli. Klášter stál přímo na holé skále, kde prý Paní sama prolila krev při svém svatém poslání, aby zastavila nepřítel z moře.

Bakun se vydal po poutnické stezce, která se vinula z přístavu až k dvoukřídlym měděným vratům kláštera. Nejdřív k němu dolehl hlahol. Šmelináři a pouliční prodavači hulákali, aby upoutali pozornost kajcníků plahočících se po prastaré cestě, která šplhala do svahu k vratům. Bakun, následován svými strážemi, se zařadil do zástupu. Úzkou Cestu prosebníků lemovaly výklady krámů, stánky i skromně vyložené koberce. Všude byla vystavená snad nekonečná sbírka amuletů, požehnaných náramků, léčivých kamenů, kostí toho či onoho mnicha, jeptišky či světce, látky sundané ze zad známých zbožných věřících, kteří kolem procházeli v horečném uchvácení – zkrátka, cokoliv a všechno, co by mohlo poutníka nalákat k posílení duchovní očisty.

Bakun odstrkoval tyčky ověšené amulety jako lesíky korálků. „Léčí horkou nemoc, hnilobu a zamlžující slepotu!“ křičel jakýsi překupník. Láhev, visící z příčle vysokého stánku, se zhoupala směrem k němu. „Požehnaná voda z klášterní kašny! Všehoj!“ Věděl, že aby byla taková voda skutečně účinná, je nutné ji pít přímo ze zdroje, ale poutníci poprvé na pouti to netušili.

Za šaty ho zatahal jakýsi ušmudlaný uličník. Už to bylo dávno, co vykonal povinnou návštěvu, ale nevzpomínal si, že by to celé bylo tak, inu, nepříjemné. Zastavil se a otočil. Otíral se rameny

o ty, kdo procházeli kolem s hlavou skloněnou v rozjímání. Zadíval se na oblouk cesty a nevnímal si jen prodejce a dodavatele náboženského zboží, ať už zákonného, či nikoliv, ale také prodavačů jídla, hostinců, stájí, prostě všech služeb, které podnikaví občané Banitu poskytovali celoročnímu neutuchajícímu proudu návštěvníků. V bezvýznamném přímořském městě to byl v podstatě jediný fungující obchod. Ohrozit tento proud by znamenalo ohrozit samotný zdroj bohatství města, a Bakuna tváří v tvář tak zřejmému potvrzení toho, co si odjakživa uvědomoval, zamrazilo.

Jeho průvodci se zastavili a tázavě na něj pohlédli, načež si vyměnili znuděný pohled. Bakun se bez poznámky obrátil a mávl na ně.

Poblíž kláštera tlačenice opadla. Tady drahé krámy za úzkými dveřmi obsluhovaly movitější poutníky – možná samotné kupce nebo ženy vysoce postavených městských služebníků z Dourkanu nebo Jourilanu. Tady taky hlídkovali ochránci víry v přísných tmavých rouchách, vyzbrojení holemi s okovaným koncem. Řád začal jako militantní kádr víry v reakci na malazskou invazi. Měl za úkol chránit poutníky i samotnou víru, aby nesešla z cesty a nezkazila se. V Bakunových očích to byla nejhorší novota, jakou přinesl tlak cizí okupace – možná proto, že řád byl jakousi konkurenční náboženskou policií, rozsuzující, co je povolené chování a co ne, a možná proto, že sám sebe považoval za postavený nad pozemské zákony, jež tady nezastupoval nikdo jiný než právě on.

Když přistoupil k vysokým vratům na pozemek, pohled na tolik obránců lelkujících kolem mu připomněl, že za celou cestu nezahlédl jediného vojáka bývalých okupantů Malažanů. Politika. Drželi se mimo poutnické cesty, kde by mohly vzplanout vášně.

Dva obránci se postavili do otevřených vrat. „Co pohledáváš v klášteře?“ chtěl vědět jeden z nich.

Bakun zvedl obočí. Kdy začali vyslyšet návštěvníky? „Moje věc. Jakým právem se ptáš?“

Muž se naježil a pevně sevřel hůl. „Právem víry.“ Přeměřil si Bakuna od hlavy k patě, všiml si tmavého pláště, plátěných kalhot, brokátové vesty a čisté lněné košile. „Ty nejsi poutník. Co tu pohledáváš?“

„Umírám na krev na plicích.“

Obránce sebou trhl, ale vzpamatoval se a zvedl bradu. „Tohle

není k smíchu. Lidé na takové postižení umírají v hospicu a modlí se o požehnání Naší paní a její léčivou vodu, zatímco ty to tady zlehčuješ.“

Na Bakuna udělala dojem rychlost, s jakou ten člověk zaútočil na vysoký morální vrchol, i když to byl příliš odkrytý a smělý tah. Palice. Stejně jako jeho strážci, kteří se vlekli po cestě, tohle byly ještě tupější nástroje.

S podrážděným povzdechem si stáhl rukavici z jelenice a napřáhl ruku. „Odhadce Bakun. Přišel jsem za opatem.“

Obránce se zamračil na úřední prsten. Bakun si opožděně uvědomil, že mu stejně dobře mohl strčit pod nos živého tchoře, vzhledem k tomu, nakolik muž chápal význam odznaku státem pověřeného soudce. Nicméně pud sebezáchovy mu zřejmě poradil, že by na tom přece jen mohlo něco být, takže neochotně kývl a ustoupil. Anebo možná napomohl opožděný příchod Bakunových strážníků, kteří si cestou olizovali mastnotu z prstů.

Bakun vstoupil do klenutého tunelu s dřevěným stropem, vedoucím na pozemek. Druhý obránce, zjevně z těch dvou ten chytřejší, běžel napřed, aby ho ohlásil. Za tunelem se do stran rozbíhaly zastíněné kolonády a dopředu vedly šterkem vysypané chodníčky v pečlivě upravených zahradách Požehnaného rozjímání. Za nimi napravo se zvedal dvoupatrový dřevěný Hospic Naší paní, největší takové zařízení v celé Pěsti, zastíněný pouze tím, jenž sloužil korelským veteránům Vyvolených. Nalevo, nad vrcholky živých plotů a korunami okrasných stromů, se zvedaly vysoké věže samotného rozlezlého kláštera. Město ve městě, s vlastními školami, administrativou, kuchyní a pekárnou, ženským konventem, knihovnou, sirotčincem, a dokonce i hospicem pro staré a umírající bratry a sestry.

Bakun se rozhodl počkat venku. Stáhl si i druhou rukavici, aby mohl lépe ocenit květy pozdně vykvetlé zimní krajky, jejíž drobné kvítky byly považovány za trudnomyslné, protože byly předzvěstí zimy. Bakun oceňoval jejich delikátní vůni. Jeho strážce se rozvalily na lavici a sledovaly zdravější pacienty hospicu na zdravotní procházce. Konečně se objevil opat Starvann Arl – ovšem Bakun věděl, že pouze proto, že musel – se svými vyššími úředníky a štábem za patami.

Objali se jako sobě rovní – jimiž přinejmenším podle zákona byli. Starvann, hlava kláštera, s pravomocí nade všemi zdejšími

záležitostmi víry, zodpovídající se pouze samotné převorce v hlavním městě Paliss. A Bakun, odhadce a soudce, nejvyšší místní představitel zákona, zodpovídající se pouze nejvyššímu odhadci v témže městě. Ale jaký to byl rozdíl! Bakunovi se dostávalo pouze neochotné pomoci městské hlídky, zatímco Starvann měl k ruce celý sbor kláštera čítající víc než tisícovku lidí – navíc měl autoritu řádu i nad obránci víry samotnými. Ano, pomyslel si Bakun jízlivě, rovni si byli pouze podle zákona.

„Bakune! Rád tě vidím. Setkáváme se příliš zřídka. Jak je od tebe laskavé, že jsi nás navštívil.“ Opat ho popadl za ruce překvapivě tvrdým stiskem. Pak úsměv pod hustým vousem pohasl a překvapivě světlé oči se zastřely. „Vím, proč přicházíš,“ dodal smutně.

Bakun tázavě zvedl obočí. „Opravdu?“

Starvann mu ještě jednou bolestivě sevřel ruce, než ho pustil. „Sestra Prozíravost. Zpráva ke mně dorazila dnes ráno.“ Přitiskl Bakunovi ruku na záda a jemně, přesto pevně ho popostrčil. „Pojď, projdeme se trochu... odpusť, ale shledávám to osvěžujícím.“

„Zajisté.“ Bakun se nechal vést po chodníku mezi nízkými, stálezelenými keři. Opat sepal ruce za zády. Jeho prosté tmavé roucho se při chůzi táhlo po zemi. Šat měl patřičně strohý a vznešený, jeho jedinou ozdobou byl přívěsek s hvězdným symbolem víry Požehnané paní.

„Je tedy mrtvá?“ zeptal se se skloněnou hlavou.

„Ano.“

„Potom konečně našla mír s Naší paní.“

„Ano. Říkal jsi sestra... Prozíravost?“

Hlava se zvedla, dlouhé šedé vlasy zavlály v lehkém vánku. „Jméno, které si zvolila, když jako malá vstoupila do řádu.“

„Aha, chápu. Smím se zeptat –“

„Jak jsem věděl, že zemřela?“

Bakun si odkašlal. Ve světle mužových nezemsky světlých zornic musel přivřít oči. „No... ano.“

Lehký úsměv se vrátil a opat mu stiskl rameno. Bakun věděl, že ho ten úsměv měl uklidnit a osobní péče mu měla polichotit, ale nějak to na něj nepůsobilo. Hlas podezíravého rozhodce, který k němu promlouval, když seděl na soudcovské stoličce, nyní zamumlal: *Proč se vlastně namáhá?*

Už jsme se setkali. Je to pouhá profesionální zdvořilost.

A ty cítíš vděčnost za tuto blahosklonnost, že?

Zpracoval na nejnelitostnějším zpytování svědomí: *Je to žárlivost?*

Bakun se ohlédl a musel potlačit touhu se rozesmát. Celý opatův doprovod se nyní mačkal za nimi spolu se dvěma šourajícími se strážníky, z nichž jeden si zkoumal nosní díрку.

Opat znovu vykročil; šterk pod jeho sandály šustil. „Byla s námi celý život. Museli jsme sestru Prozíravost – jak to mám vyjádřit? – už nějakou dobu krotit. Když unikla z hospicu, věděli jsme, jak to dopadne. Strašlivý skutek. Strašlivý. Ale,“ zhluboka se nadechl, „Paní si bezpochyby vzala její ztrápenou duši a nyní ji chrání a utěšuje.“

„Ano. Ovšem. Smím se zeptat – jaké měla povinnosti?“

Starvann se zastavil a otočil se. Zvedl husté obočí. „Povinnosti? Inu, nijak se nelišily od povinností jejích sester. Pochopitelně náboženské. Modlitby a pomoc při zmírňování utrpení těch v hospicu. Strídala se v kuchyni a při uklízení, stejně jako všechny sestry. A sloužila také v sirotčinci. Vzpomínám si, že práci s mladými svěřenci měla zvlášť ráda.“

„Chápu. Děkuju za tvůj čas, opate.“

Starvann se uklonil. „Zajisté. Děkuju, že jsi přišel osobně. Tvoje snaha se počítá.“ Sklonil hlavu.

Bakun se poklonil v odpověď. Audience skončila. *On si snad opravdu myslí, že jsem na něj přišel dělat dojem svou pílí!* Něco ho přimělo ten případ dál sledovat – možná právě ta blahosklonnost. „Neměla nějakou důvěrnější přítelkyni, opate? Myslím v řádu?“

Opat, jenž se již obracel, se zamračil. Nejasně mávl rukou. „Možná tu nějaká byla – sestra Dobročinnost, myslím.“

Opat už sice odcházel, ale Bakun zesílil hlas: „A kde bych mohl tu sestru Dobročinnost najít?“

Opat stiskl rty. Jeho doprovod se protlačil kolem Bakunových strážů a odváděl ho pryč. „Opustila řád už před léty,“ připustil Starvann pomalu. „Jdi s pokojem.“

Bakun se uklonil a zamumlal pozdrav, ale zůstala už jen jeho stráž – oba muži měli ruce strčené za opasek a dívali se, jak zástup odchází. „Vypadá to, že tady jsme skončili,“ sdělil jim.

„Vypadá to tak,“ protáhl jeden.

„Teď chci vidět vašeho kapitána.“

Vyměnili si pohled a vyvrátili oči.

* * *

Před rokem Kyle opustil žoldnéřskou kumpanii, se kterou bojoval od chvíle, kdy ho vytáhli z travnatých stepí, kde strávil celé mládí. Teď se snažil protlouct v Delanss, hlavním městě ostrova stejného jména, a najednou poznal naléhavou potřebu něčeho, co dosud nikdy nezažil: potřeboval peníze na obživu. Ten problém vyřešil, když se nechal najmout jistým Nejlípem. Práce obnášela v podstatě jen zahřívání lavice, pití Nejlípova piva a spaní v jeho taverně, kdy občas zastrašil někoho dost hloupého, aby si od něj půjčil peníze.

Toho večera popíjel jako obvykle v šenku, když dolů přidusal jeho bezprostřední nadřízený a svolal si všechny najaté siláky. „Máme práci. Rovnou od Nejlípa.“ Odvedl je na ztmavlou, deštěm smáčenou ulici.

Tér, široký jako člun, se šoural středem ulice se svými vybranými vymahači a následovaný Kylem, jenž žasl, jakým způsobem – snad pomocí tupé zarputilosti – dokáže přinutit každého, aby mu uhnul z cesty. Nejenže před ním ustupovali všichni pozdně večerní chodci, ale i muži táhnoucí káry, dokaři ohnutí pod naditými vaky a žoky, a dokonce i kočáry tažené koňmi na poslední chvíli zahnulý stranou, jinak by ho snad koně pošlapali nebo by on pošlapal je. Kupodivu přinutil uhnout dokonce i osla vedoucího na provaze slepce.

„Máš svoje trofeje?“ zeptal se Kylea, aniž otočil svou býčí šiji.

Kyle zaskřípal zuby a neochotně vytáhl z vaku příšerný, páchnoucí pásek a pověsil si ho kolem krku. Visely na něm svráštělé předměty – snad uši nebo nosy. Nebyl si jistý, a upřímně to ani nechtěl vědět. Nejlíp tu ohavnost někde vyhrabal a nutil ho ji nosit, když měli práci. Prý každého náramně vyděsí. Kylea děsil ten smrad.

Zastavili se u nábřeží před řadou tmavých patrových krámů a Kargin zabušil na jedny dveře. „Bor’ete! Otevři! Víím, že tam seš! Otevři!“

Tři rváči se zakřenili na Kylea a pohládili obušky, které nosili zastrčené za košili. Kyle zkrřížil paže a už posté proklel ten civilizovaný vynález zvaný práce. Zatím se mu moc nepozdával.

Otevřela se špehýrka a vykoukl nějaký dědek. „Aha! To jsi ty, Kargine. Víš, je to zvláštní, ale zrovna jsem –“

„To si schovej a otevři.“

„Ale zítra –“

„Dneska už bylo pozdě.“

„Přísahám, že zítra –“

„Jestli mě nepustíš dál, tak příště už tak mile žádat nebudu.“

„Aha... no... když musíš...“ Zachřestily zámky. Silné dveře se pomalu otevřely dokořán a Kargin vstoupil. Rváči ho následovali, Kyle šel jako poslední.

Natlačili se do krámků, který v matném světle starcovy lucerny vypadal nacpaný luxusním dovozovým zbožím. Na polici vedle Kylea stály sklenice nejrůznějších tvarů a velikostí. Kargin Bor'etovi jemně sebral lucernu a postavil ji na polici. Kývl a jeden z jeho hochů šel zavřít dveře. Když zapadly petlice, staříkovi zmizel úsměv ze rtů.

„Zaplatím, Kargine – to přece víš! Zaplatím!“ Opět se pokusil usmát, ale byl celý ztuhlý a vyděšený. „Akorát že obchody teďka moc nejdou...“

„Nejdou...“ Kargin se zhluboka nadechl a vydechl s unavenou trpělivostí. Pak pokynul Kyleovi. Ten si vzpomněl, že se má co nejmrzutěji mračit. „Vidíš tady toho mládence?“ Bor'et nejspíše kývl. „Pochází z divoký, vzdálený země, kde o zabíjení bližních zrovna dvakrát nepřemejšlej. Vůbec si nevážej lidskýho života. Ne jako my, civilizovaný lidi tady. Vidíš ten opasek?“ Opět nejspíše přikývnul. „To jsou uši a nosy a... a další věci, který uřezal lidem, co zabil.“ Vzhlédl a děda ucukl a přitáhl si k tělu pokrývku, kterou prve odhodil. „Stačí mi jenom takhle lusknout prsty a on ti uřízne uši... Co si o tom myslíš?“

Stařec si mačkal krk a díval se z jednoho na druhého, jako by uvažoval, jestli to je nebo není vtip. „Opravdu?“ vypískl třesoucím se hlasem. „Úžasný...“

„Uřízni mu uši!“

Kyle vyrazil, popadl dědka za řídké, ryšavošedé vlasy a přitiskl mu nůž pod ucho. Ten zavřískl jako ochraptlý pták a marně se po Kyleovi oháněl. Mládenec se ohlédl na Kargina.

Hromotluk se srdečně zasmál, sebral Bor'eta Kyleovi z rukou a pevně ho objal. „Ale tentokrát ho to nenechám udělat, Bor'ete! Proč bych dělal něco takovýho platícímu zákazníkovi, no řekni?“ Stařík už vzlykal a visel na Karginovi, jako by mu právě zachránil život. „Ne... tohle ti udělám, jestli zejtra nepřineseš Nejlípovi ty prachy. Tohle dělám těm, kdo se opozdí.“ Kývl na rváče a ti od něj Bor'eta odtáhli.

„Co...?“ zasupěl stařík.

„Zlomte mu ruku.“

Hoši se smíchem zvedli obušky, a zatímco jeden přidržoval kroutícímu se dlužníkovi ruku na pultu, druhí dva se napřáhli.

„Ne... prosím... Ve jménu Soliel...“

„Jsem milosrdnej, Bor'ete.“ Krátce kývl a jeden obušek narazil s prásknutím do pultu.

Děda zavřeštěl. Druhý obušek dopadl s vlhkým zaduněním. Bor'et se zhroutil. Mládenec s ním třásl, dokud se neprobral.

„Znovu,“ nařídil Kargin. Obušky se zvedly.

Kyle si prohlížel číše, zatímco rváči mlátili muži do ruky, až ji měl na kaši. Všechna ta bolest a potíže kvůli penězům. Vyrostl na pláních, kde nic takového nebylo. Jeho lidé si ulovili jídlo, které potřebovali, a nástroje si vyráběli sami. Pár peněz a nějaké další drahocennosti měli kvůli obchodu, ale jinak je během svého dospívání nepotřeboval. Z toho, co zatím viděl na cestách, na tom byli jeho lidé bez této konkrétní civilizační vymoženosti mnohem líp. A kdyby mu někdo něco takového vnucoval, prostě by odešel.

Kargin zvedl ruku. Kyle se ohlédl. Děda se svezl na zem, kolébal se sem a tam a roztrískanou, zakrvácenou ruku si držel na prsou. Kargin ukázal na dveře. Kyle postavil sklenici z růžového broušeného skla zpátky na polici.

Vzduch venku byl chladný a svěží po krátké přeháňce a cestou zpátky se jeden z mladých rváčů připojil ke Kyleovi a v úsměvu předvedl zulámané zuby. „Viděl jsi to?“ zeptal se.

„Co jako?“

„Dědula se pochcal. Pomočil si ty svoje drahý hadry.“ A zasml se.

„Blahopřeju. Zmlátit starýho chlapa, že se pochčije.“

Úsměv zmizel. Mladík si shrnul dlouhé vlasy z uhrovitého oblíčeje. „Už jsi někdy dělal to, co Kargin říká – jako řezal uši a tak?“

Kyle se ušklíbl a naklonil se blíž. „Pořád.“

Před Nejlípovou hospodou se Kargin zastavil a poslal všechny dál. „S tvým kamarádem je mi to líto,“ řekl Kyleovi.

Kyle se zastavil, odvázal si páchnoucí trofej a pomalu ji vrátil do pytle. „Co myslíš?“

„Toho chlápka, co ses s ním kamarádil, toho druhýho cizince. Kupecký domy, co si od nich půjčil, aby sehnal prachy na ten podnik... zabavily mu ho. Musel zavřít.“

Kyle sevřel vak a ohlédl se. „Vážně?“

„No jo. Když jsem se to doslechl, tak mě napadlo... co bys dělal, kdybysme šli dneska navštívit jeho?“

Kyle potěžkal lehounký vak. „Nic. Nemusel bych dělat nic, protože on by vás rozehnal jako husy.“

Nejlípův vrchní vymahač, muž, který ovládal většinu vydírání a vymáhání peněz ve městě, se na Kylea ospale zadíval přes mohutný hrudník. Roztáhl chřípí, jak frkl. „Ty seš mi teda nějaký ostrej bejvalej žoldák. Ještě jsem vod tebe neviděl nic, co by na mě udělalo dojem.“

„A ani nevidíš. Na.“ Kyle mu hodil pytel. „A bacha na uši. Uvidíme se.“

„To si nemyslím,“ zavolal za ním hromotluk. „Už by trčel v báni, akorát že někdo odkoupil jeho dluhy – a ten někdo nejní vocaď...“

Dunivý smích následoval Kylea tmavou ulicí.

Na dveřích Orjinovy školy visely přibité nějaké falarské úřední dokumenty, celé ověšené stuhami zatíženými voskovými pečetěmi. Kyle zkusil dveře a zjistil, že nejsou zamčené. V průchodu se zastavil a prohlížel si prázdné cvičiště. Písek se v měsíčním světle leskl jako živé stříbro.

„Orjine?“ sykl. „Orjine?“ Pohyb ve stínu. Do slabého světla se kdosi vypoťoval, meč držel volně a nízko. Velký jestřábe, ochraňuj nás! Co se stalo? Rozběhl se blíž a hekl, když se o něj druhý muž opřel plnou vahou. „Co se stalo? Jsi zraněný?“

Něco ho udeřilo do hlavy a zašplouchalo. Sebral Orjinovi z ruky hliněný džbáněk. „Co je to?“

„Už dost těch řečí!“ zařval mu druhý do ucha. „Nech si svoje smlouvy a příkazy! Postav se mi jako chlap, Mrtvá Poliel tě vem!“

„Pro mistra Kápě!“ Kyle ho odstrčil. Měl to ucítit, ale měsíce strávené posedáváním v šenku mu otupily čich.

Orjin se zakymácel a máchl úzkou darúdžhistánskou čepelí, až Kylea málem posekal. „No tak! Ozbroj se! Vyřídíme to hezky postaru!“ Zamířil ke stojanu se zbraněmi a zvedl ho, až železářské zboží zachřestilo. „Vyber si! Jak vidíš, je z čeho!“

„Orjine... Šedohříve...“

Muž zamrkal a zavrával. „Co to je? Šedohřív? Šedohřív?“ Hlava mu klesla na prsa a chvíli si zřejmě prohlížel popadané meče, stříbrně se lesknoucí v měsíčním světle. „Ten chlap je mrtvý.“

„Orjine... slyšel jsem, že někdo přijde. Někdo odjinud – a to může znamenat jediné Malazany. Našli tě.“ Přistoupil blíž. „No tak. Jdeme. Tady už nás nic nečeká. Nenávidím to tu. Ti lidé by se ohnuli i před oslem, kdyby měl zlato. Jdeme.“

Orjin si hlasitě vzdychl a klesl mezi čepely. Svěsil hlavu a dlouhá, rozčuchaná hřiva se mu leskla stejně jasně jako poházené železo. „Ne. Já jsem vyřízený. Ať si přijdou.“ Mávl rukou. „Tohle byl vždycky můj sen, víš, Kyle. Odejít do výslužby. Otevřít si akademii. Učit něco, co jsem se sám naučil.“ Náhodně si vybral dlouhý meč, těžkou zbraň ze severní Genabakis. „Ale nikdo vlastně nechce vědět, co tě naučí válka.“

Kyle se na něj zadíval a zvažil, že ho zvedne, ale nemyslel si, že by s jeho tělem dokázal pohnout. Dřepł si na paty. „Poslouchej, Orjine. Mistr Kápě vem kupce a loupežníky. Nijak se od sebe navzájem neliší. Prostě pojďme! Necháme se najmout na první loď, která připluje do přístavu – koho zajímá, kam popluje?“

„Ne, ne. To je hra pro mladý. Já už jsem na to moc starý. Běž si.“

„Po mně nikdo nejde.“

„Tak co tady děláš?“

„Já odtud padám –“ Tichý zvuk, došlápnutí na písek. Kyle otočil hlavu. Ze šera průchodu se vynořila čtveřice postav. Všichni byli oblečení v tmavých kůžích a u boku měli dvě čepely, jednu dlouhou, jednu krátkou. Kyle se narovnal a popadl nejbližší zbraň – masivní šavli. „Kdo jste?“

„Ať jsi kdokoliv,“ opáčil jeden a mávl rukou do strany, „ustup.“

Přízvuk nebyl malazský. Nepřipomínal žádný, jaký kdy Kyle na svých cestách slyšel. Ale při zvuku toho hlasu Orjin prudce zvedl hlavu a jeho slova najednou zněla zcela sřízlivě. „Běž už. Nech nás.“

„Odejít? Kdo je to? Najatí vrahové?“

„Vrahové, ano.“ Orjin vstal a držel dva dlouhé, štíhlé meče. „Ale ne pro zlato nebo poklady – hej, Cullele?“ Odpovědí mu byl zářivý, hladový úsměv mluvčího. „Ty zabíjíš pro něco jiného, viď? Výhradně pro víru.“

„Odstraňujeme kacíře,“ potvrdil Cullel tiše, jako když přede kočka. Muži se pomalu rozestoupili po obvodu cvičiště.

„Odkud v Propasti ti šílenci jsou?“ chtěl vědět Kyle.

„Jsou to Korelriové. Veteráni z Bouřný hradby. Dostali zvláštní výjimku, aby mě mohli chytit. Viď, Cullele?“

„Chytit tebe?“ podivil se Kyle.
Orjin se k němu otočil zády. „Ano.“
„Ale já myslel, že tě chtějí Malažani.“
„Aha... no... oni taky.“
„Nádhera.“

Ti čtyři zabrali všechny strany cvičiště. Jako jeden tasili zbraně, dlouhou i krátkou.

„Zahod' to a použij tu svou nóbl zbraň,“ řekl Orjin Kyleovi.

„Já... ji nemám.“

„Ty ji ne –“ Orjin se rozčileně ohlédl přes rameno. „Do Propas-ti, proč ne?“

„Pánové...“ zavolal Cullel tiše.

„Někdo mi ji ukradl z pokoje.“

„Ukradl?“

„Pánové!“

„Tak teď jsme v průšvih, kvůli tobě,“ zabručel Orjin.

„Děkuju,“ pravil Cullel. „A teď, než splníme svou povinnost, ti musím, Šedohřívě, sdělit, že jsi byl v nepřítomnosti souzen vrchní radou Vyvolených, obhájců Korelské země a celé Velké Pěsti i s přilehlým okolím, a byl jsi shledán vinným z paktování se s nepřítelem. A že jsi řečené pakty a úmluvy s démonickými Jezdci uzavřel z vlastní vůle a s plným vědomím.“

„Pakty?“ šeptl Kyle.

Orjin souhlasně pokrčil rameny. „Mluvil jsem s nima.“

„S nima – s Jezdci? Ty jsi opravdu uzavřel dohodu s Bouřnými jezdci?“

„Pánové! Dekorum, prosím. Naplňování spravedlnosti je vážná povinnost.“

„Spravedlnosti?“ štěkl Kyle, uražený pouhou tou představou.

„Jsi pěkně nafoukaný, co?“

Muž znechuceně zkřivil hubený obličej. „Nuže dobrá. Rozsudek byl doručen. Nyní, trest...“ Kývl na své druhy.

Vykročili zároveň, zbraně pozdvížené. *Tolik ke spravedlnosti*, usoudil Kyle, *čtyři proti dvěma*. Čtyři Korelriové vstoupili do měsíčního světla a najednou zapláli, jak šikmé paprsky odhalily, že jejich zbroj, doplňky a pochvy jsou pobité a vykládané filigránem z nejjemnějšího stříbra.

Kyle se náhodou ocitl proti Cullelovi. Posunul nohu v sandálu, vykopl písek a odrazil druhého Korelriho. Okamžitě poznal, že

čelí nejlepšímu šermířům, jaké kdy potkal. Stěží dokázal odrážet výpady. Po předloktích už mu tekla krev z mělkých ran. Bodnutí mu roztrhlo stehno, málem upadl. Dokonce pracovali v páru – *Vítr to vem! Nemůžu nic dělat!* Cítil za sebou Orjina, který klesl na koleno. *Už je zasažený?*

Vzápětí Šedohřív zase stál a dva šermíři proti Kyleovi sebou trhli, jak za ním něco uviděli. Jeden z Korelriů za mládencem zachrčel bolestí a druhý mu vletěl do zorného pole a překulil se v písku, jako by ho odhodila prudká rána. Pak se před Kylem objevil Orjin a máchl obouruč tou matně šedou čepelí, kterou Kyle předtím viděl pouze jednou. Cullel se kryl, ale jeho meč se roztrhl jako křehký bronz a Orjinův švih pokračoval a zasáhl ho do boku. Korelri se zhroutil. Zbývající obhájce zuřivě zařval a skočil a nechal se nabodnout na meč. Orjin ho z hrubé zbraně zkopl a setřásl z ní krev.

Kyle se zadíval na čtyři padlé, pak na Orjinův obouruční meč. „Odkud se u královniných záhad vzal?“

Cullel ze sebe vyrazil chrčivý smích. Kyleovi se z toho zježily vlasy. Stiskl si krvavou ránu ve stehně a přikulhal blíž.

„Co je? Chceš ještě něco říct?“

„Takže je to pravda...“ zasupěl Korelri a z úst mu vytekla krev. „Tvzení jsou pravdivá. Mečonoš... Zradil kvůli tomu artefaktu veškeré lidstvo.“

„Blbost.“

Muž vykulil oči svítící horečnatým světlem. „Ne. Jeho odměna. Zeptej se ho, i když bezpochyby zalže.“ Snažil se říct víc, ale ústa měl plná krve a sípal jako v záchvatu kašle, snažil se nadechnout. Tělo se mu sevřelo v křeči, pak se pomalu uvolnilo a zůstalo bezvládně ležet.

Kyle zvedl zrak k Orjinovi. „No?“

Hromotluk si prostě jenom došel pro tykev s vínem. Když se narovnal, čepel byla pryč. Kyle k němu přistoupil. „Kde je?“

„Kde je co?“

„Ten meč.“ Rozhlížel se po zemi, ale nikde ho neviděl. „Kam se poděl?“

„Zapomeň na něj, Kyle. Nech to plavat.“ Orjin se zhluboka napil.

„Ale... co to je?“

Orjin si rukávem otřel ústa a povzdychl si. „Naprostá zbytečnost, to je to.“

„Zbytečnost?“

Orjin mávl rukou nad jalovým hovorem a ztěžka se posadil na lavici. Kyleovi mrtvěla zraněná noha, a tak se k němu připojil. Popadl tykev, lokl si, aby si zvlhčil vyprahlá ústa, a odplivl si. „Tak co? Dali ti ho Jezdci?“

Orjin pomalu kývl na souhlas. „Jo. Dali mi ho. Ne kvůli nějakému zatracenému paktu nebo tak něco. Prostě jsme si promluvili a oni mi ho dali.“

„Prostě jen tak.“

Muž se k němu zamračeně pootočil. „Nebud’ banální. Jednou v noci jsem slezl dolů z útesu na břeh Bouřlivého moře a čekal – nakonec to zkusíš. A oni se objevili. Mluvili korelsky... tady máš tu ironii. Zkrátka, povídali jsme si. Tvrдили, že vůbec nejsou nepřátelé. Já poukázal na to, že ty pokolení trvajících útoky na Bouřnou hradbu budí jistý zdání. Oni řekli, že jim Korelriové odpírají vstup na jejich vlastní území a brání jim v nějakém dávném závazku nebo svatý pouti... nebo tak něco.“ Odkášlal si a mávl rukou. „Já se v tom každopádně nevyznal.“

Kyle měl dojem, že toho bylo víc, ale druhý muž zjevně nehodlal říct víc – prozatím. Znovu se napil a spočinul pohledem na nehybných postavách lesknoucích se v měsíčním světle. „Jak to, že mluví korelsky, když to jsou tak zapřisáhlí nepřátelé? Mají zajatce z Hradby, nebo něco podobného? Mučí je ve svých podmořských doupatech?“

Orjin se předklonil a upřeně se na něj zadíval.

„Co?“

Orjin sebral tykev. „Moc posloucháš romantický příběhy. Pokazily ti mozek. Ne, mě to napadlo taky, tak jsem se zeptal. Prej pořád poslouchají muže na Hradbě a námořníky na lodích.“

„Proč na ně teda prostě nezakřičíš z vody? Nepromluví si s nimi?“

„Prý to zkoušeli, ale lidé je vždycky ignorovali, označovali je za lháře a sirény a tak. Takže toho nechali.“

„A meč?“

Opět pokrčení ramen. „Byli vděční, že jsem s nima mluvil, tak mi ho nabídli jako dar. Já samozřejmě přijal.“

„Tak co je to? Odkud je?“

Orjin vyprázdnil tykev a odhodil ji. „To nevěděli. Prý ho našli v hlubině na dně Brázdy. Prý je velice starý, a já s nima souhlasil.“

„Ale nikdy ho nepoužíváš.“

Orjin zavrtěl hlavou. „Ne. Je příliš mocný. Příliš nebezpečný.“

„Ale použil jsi ho – vzpomínám si na toho zaklínače.“

Zamyšlené kývnutí, oči upřené před sebe, možná studující němý význam čtyř mrtvých obhájců víry.

„Proto to jméno, co jsem slyšel – Mečonoš?“

„Jo. Pár lidí mi tak říkalo, než mě zatkl malazský vrchní velení.“

„Ale... já myslel, že jsi velel malazským silám v Korelu.“

„Vojenským, ano. Mariňákům a pěšákům. Ale byla tam i civilní správa. Guvernér. Hemel. Hemel 'et Kelal. Blorská šlechta. Nikdy jsem nezjistil, co se s ním stalo. V každém případě mě s bandou nižších důstojníků udali za jednání s Jezdci... a bylo to.“

„A oni?“ zeptal se Kyle tak fascinovaný, až málem zapomněl na svíravou bolest v noze.

Orjin jenom mávl rukou. „Na to zapomeň. Stará historie.“ Se záupněm vstal. „Došlo mi víno a ty potřebuješ ošetřit tu nohu.“ Natáhl ruku. „Jdeme.“

Kyle se zvedl a při kulhání se opíral o mužovo rameno. „Takže se upíšeme na loď?“

„Pro Taraka, ne! Dojdeme si pro tvůj meč.“

„Ale říkal jsem ti přece, že mi ho někdo ukradl.“

Orjin potřásl hlavou. „Kyle... seš moc důvěřivej.“

„Co tím myslíš?“

„Nejlíp je jednou z hlav delanskýho černýho trhu. Ten chlap je zloděj. Ukradl ho on.“

„Slíbil, že mi ho sežene zpátky!“

Orjin se zastavil a chvíli se na mládence díval. „A pak navrhl, že bys pro něj zatím mohl něco udělat...“

Kyle přihlouple pokrčil rameny. „Něco takovýho.“

„Tím je to jasný. Můžeš chodit?“

„Jo – trochu.“

„Dobře. Běž do přístavu. Počkej tam na mě. Vrátím se s tvým mečem a potom můžeme rychle vypadnout.“

„Šedo – Orjine, to ti nemůžu dovolit.“

„Klidně mi říkej Šedohříve, Kyle. Znovu jsem zkusil být obyčejným starým Orjinem Samarrem, ale nejde to. Takže jsem zpátky u Šedohříva. A Nejlípa dneska večer navštíví taky Šedohřív.“

Kyle se rozhlížel po tiché, mokré ulici a měsícem ozářených krámcích. „Šede, nestojí to za to. Vypadneme, dokud ještě můžeme.“

„Nestojí to za to? Víš dobře, že je to lež. Tvoji kamarádi z gardy, Stopař a jeho bratrance, mi řekli, kdo ti tu zbraň dal. Oba víme, že to za to stojí.“ V zapadlých světle modrých očích se blýsklo něco, co mohlo být pobavení. „Oba nás tíží čepele, které jsou víc, než jsme chtěli.“ Poslal Kylea dál. „Sežeň nám lůžka na lodi, co vyplouvá za svítání.“

Kyle se za ním chvíli díval, pak odkulhal do přístavu. Takže mu to Stopař řekl – nebo se ho zeptal. V každém případě to byla pravda. Zbraň mu dal Osserk, bytost, kterou Kyleovi lidé uctívali jako ochranného boha větru, nebe a světla. Od té doby zjistil, že Osserk je pouze – pouze! – mocná entita, ascendent. Stejně jako vůdce Tiste Andii Anomander, Syn noci, nebo královna snů, jak někteří označovali Kouzelníci.

Dnes už si ale Kyle myslel, že veškerá její moc přináší víc potíží, než za kolik stála. Nemohl meč dokonce ani tasit, aby k sobě nepřilákal neobyčejnou pozornost, stejně jako Šedohřív. A teď se šel ten zatracený hlupák nechat zabít... a kvůli čemu? Kylea napadlo, jak tak kulhal dál, že to možná dělá proto, aby si něco dokázal – že to ještě zvládne.

Blížilo se svítání a Kyle seděl na vysoké zadní palubě galéry z Kuraka, když odpadlíka zahlédl. Lodní ranhojička mu obvazovala nohu, ale Kyle vyskočil a řval: „Támhle je! Pusť mě! Běž!“

„Ajá!“ vykřikla stařena a bolestivě mu stiskla ruku. „Seď klidně!“

„Ten tvůj člověk by za to měl stát!“ houkl první důstojník od zábradlí a dodal: „Vyhoďte lana!“

Hromotluk klusal po nábřeží se zabaleným dlouhým předmětem v ruce. Za ním mezi budovami vybíhali lidé, civilové i městští strážníci. Ranhojička se při tom pohledu zachechtala.

„Širokej oceán pod náma!“ zaklel důstojník. „Ten tvůj člověk rozkopl sršní hnízdo! Co provedl?“

„Znáš Nejlípa, toho černýho obchodníka?“

„Toho švába? Jo.“

„No, myslím, že ho můj přítel nakopl do koulí.“

První důstojník se zakřenil a obrátil se ke svým mužům. „Hněte sebou a připravte si píky na odrážení pirátů!“

Bába se opět zasmála, což Kylea vyděsilo mnohem víc, než by mělo.

* * *

Do vybrakovaných a prázdných cvičných prostor Orjinovy šermířské školy vstoupil jakýsi delansský šlechtic, ruce zastrčené do silného roucha za těžké stříbrné řetězy své hodnosti. Všiml si, že přes noc bylo všechno odneseno. „Haló?“ Na písku byly krvavé skrvny, ale po tělech nikde ani památky. „Je tu někdo?“

„Ano.“

Muž nadskočil a otočil se k ženě, která vystoupila ze stínů. Měla na sobě obyčejné tmavé šaty a měkké kožené střevice. Měla velmi tmavou pleť a kudrnaté vlasy ostříhané nakrátko. Něco na ní mu připomnělo korelrijskou šlechtičnu, se kterou právě vedl jednání, i když věděl, že tato žena nepochází z Pěsti. Možná to byl pach fanatismu, který se kolem obou vznášel.

„Omlouvám se za toho Orjina. Netušil jsem, že je tak nevyrovnaný. Slyšel jsem, že si vynutil cestu přes všechny Nejlepší tělesné strážce a jednou rukou ho držel nad prvétem, dokud mu nevydal jednu jedinou věc. Není to moje vina, že dostal záchvat.“

Žena líně přešla jeho obavy mávnutím ruky. „Neboj se. Dosta-neš plnou cenu, i kdyby se Korelriům podařilo ho zabít.“

„I pak?“

„Ano. Protože potom budeme vědět, že už není mezi námi.“

Šlechtic zvedl obočí. „Opravdu? A teď – když zranil přes dvacet mužů, přemohl patrolu městské stráže a udělal dlouhý nos na veškerou civilizovanou autoritu – co víš?“

Ženiny tmavohnědé oči jako by se mu vysmívaly a navíc zvládaly věci, které by jedním pohledem dokázala pouze jeho nejnovější milenka. „Že je přesně tím, koho chceme.“

Zámek Korlovy cely zarachotil a dveře se otevřely. Korelrijský důstojník ve stříbrem vykládané modro-černé zbroji mu pokynul, ať jde ven. Nepatřil k těm, jež Korlo znal. Mimoděk ho napadlo, že ještě nepotkal korelrijskou Vyvolenou – řád musel ženy neschvalovat nebo pracovat na tom, aby nebyly povýšeny. Shodil nohy z kavalce. „Co se děje?“

„Půjdeš s námi.“

Korlo si ukázal na kovový nákrčník. „Sundej to.“

Důstojník frkl. „Považuješ nás za hlupáky, zaklánači?“

Ani ne tak za hlupáky, pomyslel si Korlo, když ho následoval na chodbu, *jako za nezkušené*. Tihle Korelriové se tak málo vyznali v mázích, že byli ochotní utratit celé jmění za obojky ze směsi se

špetkou magii otupujícího otataralu pro případ, kdyby snad na nějakého opravdu narazili. Bylo ironií, že zdrojem rudy byli sami vetřelci, Malažané? Na chodbě se tlačil oddíl korelrijských kušovníků a mířil na něj. Zřejmě si opravdu mysleli, že nadání kouzlit musí být nějak ve spojení s jejich tradičními nepřáteli, mořskými démony. Tady za hradbou toho opravdu moc nevěděli. Ale tak to dopadá, když začnete stavět hradby. A za jejich názory bezpochyby stála Paní.

„Kam to jdeme?“

„Ticho, Malažane. Pohyb.“

Tou dobou už se Korlo dávno vzdal veškerých snah své vězniatele poučit o politice mimo jejich izolované ostrovy. Takové jemnosti zřejmě nedokázali pochopit, nebo jim na tom prostě nezáleželo. Ano, pocházel z Malazské říše, konkrétně z Avore, než ho starý císař vymazal z mapy. Ale důležitější bylo, že byl také členem Rudé gardy. Žoldněřské kumpanie zasvěcené zničení právě té slavné říše. Nebo jím aspoň býval; a osud kumpanie taky nebyl jasný. Vlastně nic nevěděl – nevěděl to nikdo z jeho přeživších druhů.

Důstojník s doprovodem ho vedli bludištěm kobek a jeskyní, které protkávaly Bouřnou hradbu tady na sever od Korského hradu, a pak po točitých schodech do kasáren za kamenitým polem, které se táhlo od základny hradby dolů. Byl slunečný den, ale ve stínu bylo chladno a Korlovi to připomnělo, že se blíží zima a s ní další sezóna na Hradbě. Po několika zatáčkách věděl, kam ho vedou, a hrud' se mu sevřela. *Prosím, Ohnice! Nezkusil to znovu, že ne?*

A opravdu, zavedli ho do opevněných kasáren oblíbených vězňů, kteří stáli na Hradbě. Tady žili v poměrném přepychu a pohodlí vězni z celého světa, kteří prokázali své schopnosti a schopnost spolupráce. Tady měl jeho velitel v Rudé gardě Kalený meč celé apartmá jen pro sebe. Ne že by tolik spolupracoval.

U dveří do jeho pokojů natáhl Korlův doprovod ruku přes chodbu. „Jestli si ceníš života svého přítele, tak mu připomeň, co je v jeho nejlepším zájmu.“

Korlo ho odstrčil. „Je to můj přítel.“

Mužovy oči v úzkém hledí černé přílby zůstaly nepřesvědčené. *My se bez vás obejdeme*, četl Korlo v tom upřeném pohledu. Muž bradou pokynul strážnému a ten odemkl dveře.

Korlo odstrčil těžkou železnou překážku a ocitl se uprostřed chaosu. Na podlaze se válely střepy z nádobí a roztřískané dřevě-

né židle a stoly. Na kamenech zasychaly kaluže vína a všude byly rozházené podnosy s ovocem a chlebem. Jeho pohled upoutala fňukající dívka dřepící vedle dveří, objímající si rukama kolena.

Zvedl ji a ona tam stála, třásla se a choulila. *Ne, přece nemohl...* zvedl jí bradu. Z očních víček jí stékal uhel, takže měla šmouhy po celém obličejí. Nepodívala se mu do očí, ale on v jejím chování viděl jen strach a zmatek. *S něčím takovým ses asi ještě nesetkala, vid', dítě? Jo, on už je takový.*

Jemně ji předal strážím a pak se vydal mezi trosky nábytku. Pod nohama mu křupaly střepy ze skleněných karaf a tenkých keramických nádob. Slyšel, jak se za ním zavírají a zamykají dveře. Nakonec, když prohledal obývací pokoj, našel svého velitele zhroutčeného pod zamřížovaným oknem, neoholeného, se zpocenými vlasy a nožem na krku. Když ho uviděl, blýskl zuby jako divoké zvíře.

Korlo ukázal na nůž. „Nebude to fungovat.“

Ten neměnný úsměv byl příšerný. Meč pustil nůž na podlahu. „To oni ale nevědí,“ zachraptěl drsně.

Korlo se nenamáhal ptát, co se stalo. Prostě se opřel o zeď, zkřížil ruce a prohlížel si muže před sebou v naději, že pod jeho pohledem začne Meč něco cítit. *Prosím, ať ještě dokáže něco cítit – cokoliv!*

On se na něj ale nepodíval; bloudil pohledem po zničeném vybavení, jako by přemýšlel, kolik to mohlo stát. „Už takhle dál nemůžu, Korlo,“ prohlásil nakonec po dlouhém mlčení. „Umírám.“ A zasmál se. Korlo sebou trhl. „Umírám, jenže nemůžu umřít.“ Střelil po mágovi zvláštním pohledem. „Parádní ironie, co?“

„Odejdi.“

Netrpělivé pokrčení ramen přineslo dlouhé ticho. Meč sáhl po kameninovém džbánku a dlouze si přihrnul. „Nenechám tady nikoho z vás.“

„To oni vědí.“

„Právě. Takže co dál?“ Položil si džbánek do klína.

Korlo si prohlížel svoje ruce sepjaté na šerpě, pak vzhlédl. „Oni nás nezabijou. Říkají, že to udělají, ale neudělají. Poslouchal jsem – potřebujou každého.“

Meč přimhouřil oči, dostávali se na staré území. „Kam jít...“

„Stratem –“

Korlo se sehnul, když mu nádoba přeletěla nad hlavou. „Do prdele se Stratemem!“

Korlo se jenom mlčky narovnal a protáhl si krk, aby uvolnil napětí. Meč se zase opřel a mračil se nad během svých myšlenek. „Byli jsme tak blízko. Nakonec jsem tam gardové bratry cítil. Cítil jsem, jak se odvracejí od tažení toho převíta Stahovače. A on se mi posmíval. Posmíval se mi!“ Chytil se za hlavu. „Rudá garda zradila svou přísahu a nechala nás hnít. A... já... pořád... nemůžu... umřít!“

Korlo mohl jenom mlčet. Takže. Konečně základy. Zrada. Selhání. Bezmoc a pocit marnosti. Co mohl říct? Z nenávisti a opovržení k sobě samému mu bylo špatně, a tak sáhl po posledním zbývajícím nástroji – tom, který jeho vězňatelé používali ke stejnému účelu. Narovnal se a přitiskl si zpoceně dlaně k bokům. „Pro mužstvo, Meči. Vydrž.“

Jeho velitel potlačil křečovitý smích. Prohrábl si vlasy tak zuřivě, až se Korlo lekl, že si je chce vyrvat. „Ano. Takže. Jsme zase na začátku.“

„Není jiná možnost.“

„Ne. Žádná.“

Korlo nepatrně kývl. „Řeknu jim, ať tu uklidí.“

Meč neříkal nic. Korlo si pomyslel, že jeho oči vypadají prázdné, jako by odešel někam daleko. Opatrně se vydal ke dveřím, které se na jeho zaklepaní otevřely.

„Můžete to tu uklidit, ale nechte ho na pokoji.“

Korelrijský Vyvolený mu jenom pokynul, ať jde s ním. Ten strohý nevděk Korla našťval. Hanba ho pálila na prsou i cestou po schodech dolů. *Jsem stejný jako ty*, říkal obrněným zádům svého strážce. *Ne, možná jsem horší. Jsem kolaborant. Zrádce, který se spíkl s nepřítelem za účelem zotročení svého přítele.*

Před sto lety složili původní příslušníci Rudé gardy strašlivou přísahu: věčný odpor vůči Malazské říši. Čímž získali něco, co se blížilo nesmrtelnosti – dokud bude říše trvat. Korlo nicméně věděl, že můžou zemřít. Pokud by Meč opravdu chtěl, mohl. Hradba je vysoká a voda studená. Smyčky škrtí. Dlouhé úzké čepele pronikají okem až do mozku.

Toho se bál. Mohl se prostě vzdát. Většina by to už nejspíš udělala. Ale Meč se ještě nikdy v životě nevzdal – to bylo odjakživa jeho silou jako gardového přísežníka. A na to Korlo spoléhal.

Jenom bylo nutné mu to čas od času připomenout.

* * *

Obyvatel Malazu, města vybudovaného na ostrově téhož jména, který zůstal venku přes noc i během ledových podzimních dešťů – opilec či pekař nebo noční strážník, pokud by v Malazu někdy měli noční hlídku – mohl zahlédnout štíhlou, zahalenou postavu lelkující před železnou bránou opuštěného domu se zvlášť špatnou pověstí. Dům mrtvých, tak mu místní říkali, když už museli přiznat jeho existenci. Dům, kde nikdo nebydlel, jehož pozemek byl posetý mohylami z nespočetných pohřbů a odkud nikdo, kdo jednou vstoupil, už nikdy neodešel.

Tento promočený a promrzlý svědek mohl vidět, jak kdosi pokládá ruku na bránu, očividně se záměrem vstoupit, čehož by se žádný zdejší člověk nikdy neopovážil, a pak by mohl zaslechnout výkřik, ženský hlas. „Počkej!“

V této chvíli by bezpochyby každý obyvatel Malazu, který by tu na prvním místě vůbec neměl v tak příšerném počasí a v tuto dobu být, měl dost rozumu, aby se stáhl a zanechal tyto návštěvníky na nočních pochůzkách jejich temnému obchodu a nikomu se o tom ani slůvkem nezmínil. A tak by neviděl, jak vyšší z těch dvou – z něhož se vyklubala mladá žena – bere za ruku mluvčí – starší ženu v šále – a líbá ji.

Kiska si protáhla nohy a rozhlédla se po stíněném a přeplněném hnízdě polic, krabic a pytlů v Agaylině krámu s kořením. To pomyšlení, že když byla malá, připadal jí prostorný. Ručníkem si vytřela mokré vlasy a frkla. Už to bylo dávno. Přesto jí každý nádech opojné, pronikavé vůně směsi koření připomínal domov.

Teta Agayla se vrátila s polévkou na podnose. Nebyly skutečné pokrevní příbuzné, ale byly si dost blízké na méně byrokratické časy, kdy každý mohl přijmout každého, a k řasu s místními úřady, které si klidně mohly skočit do zátoky. V dlouhých vlasech měla víc šedin, než si Kiska pamatovala. Paže měla ještě hubenější a šlachovitější než dřív, ale přesto vypadala velmi zachovale.

Tedť se na ni dívala přes misky, z nichž se kouřilo. V úzkém, přísném obličejí měla nesouhlasný výraz.

„Nechtěla jsem se zabít, Agaylo.“

Starší žena zvedla jedno obočí. „Ale? A co jsi tedy chtěla?“

„Je to... složitý, teti.“

Obě obočí zdvižené. „Aha. Takže složitý.“

„Teti! Já...“ Tvář v tvář ženině odsouzení zaváhala a nakonec jen mávla rukou. „Nech to plavat.“

„Vypij si polívku.“

Kiska se cítila dočista jako to roztrpčené dítě před více než deseti lety. Samozřejmě byla polévka vynikající. Nejlepší jídlo za celá léta. Na povrchu plaval svazek větviček, které odstrčila a napila se vývaru. *Šalvěj?* pomyslela si a zhluboka se nadechla té vůně.

„Pochopitelně jsem o tom slyšela,“ začala Agayla a odložila svou misku. „A opravdu mě to mrzí.“

Slyšela? Ano, zřejmě se o tom musela doslechnout. Ostatně jako všichni. Velemág Tayschrenn, zřejmě největší mág své doby, vtažený do prázdnoty a vyvržený ani bohové nevědí kde. A ona, jeho tělesný strážce, zůstala naživu, aby čelila naprosté a zoufalé porážce. O jejím selhání se muselo mluvit nejvíc od té věci se Šedohřívem. Ano, nebylo pochyb, že o tom Agayla slyšela. Jí se ještě nepodařilo ráno probudit, aby se jí to nevybavilo.

„Byli to přísězníci, děvenko. Že ses jim vůbec postavila, je pozoruhodný.“

„Ale nebyla jsem dost dobrá.“

„Utěšuj se faktem, že jen málokdo by byl.“ Starší žena si přehodila dlouhou hřívu přes rameno a začala si ji pročešávat. Kiska ji pozorovala. Přes svůj vztek cítila, jak ji přemáhá kouzlo známého obřadu. Uvolnila se, napětí v ramenou povolilo. Vzpomínala si, jak nejednu noc stála za Agaylou a dělala právě tohle a počítala každý tah kartáčem. „Co jsi tedy chtěla?“ zeptala se po chvíli Agayla.

„Něco navrhnout tomu, kdo by otevřel ty dveře.“

Kartáčování ustalo, tmavé oči se upřely na ni a zajiskřilo se v nich. „Co?“

„Službu za službu. Oni mi ho pomůžou najít a já jim budu sloužit.“

Starší žena odložila kartáč. „Velice nebezpečný hazard.“

„Co? Vstoupit na pozemek?“

„Ne. Nebezpečný by bylo, kdyby tu tvoji nabídku přijali.“

Aby skryla podráždění nad tou známou povýšeností, Kiska se odvrátila. Zadívala se na rozedrané pytle nějakého suchého listí válející se v koutě. „O tom už nerozhoduješ, Agaylo. Dělal jsem Tayschrennovi osobního strážce deset let. Byla jsem s ním, když dojednával smlouvy. Setkala jsem se s vyslancem samotného Anomandera Dlouhý vlas. Navštívila jsem Darúdzhistán, kde jsme se

setkali s delegací mágů bývalýho svobodnýho města. Teď už vím, že jsi svým způsobem taky nadaná čarodějka, Agaylo. Přinejmenším tady na ostrově. Ale je to velice malý ostrov. A tohle jsou velký věci.“

Ženě se tmavé obočí vyšplhalo výš, než kdy Kiska viděla. „Ohó! Vidím, jak teď destičky dopadly. V léčení neštovic jsem docela dobrá, ne? Nebo když pomáhám děvčatům, který se dostaly do potíží, že?“

„Bez urážky, teti – ale opustila jsi někdy ostrov?“

Agayla si zapletla cop. „Zdejší vědma nemůže být ku pomoci někomu, jako jsi ty, kdo se přesunul do tak vysokých a mocných kruhů, co?“

„Agaylo...“

„Prostě zavolej vítr a udělej mi ty svíčky, buď tak hodná.“

Kiska prostě svésila hlavu a čekala, až se bouře přezene. Nakonec promluvila s pohledem upřeným na ruce složené v klíně: „Tak jsem to nemyslela.“

„Ještě jsi mladá, děvenko,“ pronesla Agayla měkčím hlasem. „Sebevědomá. Sebejistá, myslíš si, že víš, jak to chodí, když jsi teď viděla svět. Popravdě, tvoje vzdělávání teprve začalo.“

Kiska prudce zvedla hlavu. „Nezacházej se mnou jako s děckem. Možná jsem taková ve tvých vzpomínkách, ale já už jsem dál. Jsem teď dospělá a budu se rozhodovat sama za sebe.“ Připravila se na další námitky, ale ty nepřišly. Teta jenom naklonila hlavu a uznala to.

„Pravda. Pro mě budeš vždycky ta malá holčička, kterou jsem utěšovala, když se rozplakala, a který jsem vedla ruce. To nemůže nic změnit.“ Svázala si cop. „Pro dnešek už dost řečí. Běž se vyspat. Postel tu máš pořád. Ráno možná bude všechno vypadat jinak.“

A Kiska se v křesle uvolnila a položila si ruce do klína. Byla utahaná. Polévka byla teplým pohlazením v žaludku. Kývla, vstala a zamířila dozadu, kde vedlo úzké schodiště nahoru do jejího starého pokoje.

„Spi,“ zamumlala za ní Agayla a znovu přivřela oči. A tišeji dodala: „A sni.“

Když osaměla, posadila se k poslednímu koberci, který měla natažený na stavu. Položila nohy na pedály, protáhla čunek osnovou a upravila vzor. Pracovala do svítání a stav rachotil, jak

se vlákna křížila a dřevěný člunek probíhal mezi nimi. Při práci myslela na něco úplně jiného, její prsty se pohybovaly zcela o své vůli. Pohled měla nezaostřený, pátrala hluboko v osleplivém vzoru vynořujícím se z útku.

„Kouzelnice,“ zaprosila, „tato nízko postavená služebnice žádá o radu. Požehnej jí svým vedením.“

Protože každé protažení člunku bylo vyslanou modlitbou, každý posun v útku zjevením. „Ó, královno –“

A tu přišla odpověď, chladný hlas, tak známý: *Zdravím tě, Agaylo Atheduru Remedžhel. Vysoce oceňovaná služebnice. Tvé moudrosti si vždy vážím.*

„Má královno, žádám o audienci. Dorazily zprávy. I když po nich moje srdce ztěžklo, mám možná odpověď na problém, který jsme probíraly.“

A odpověď přišla, plná pochopení, čímž převzala část břemene: *Přiveď ji.*

Agayla sevřela ruce na stavu a zastavila ho. Zamrkala do jitrního světla, aby se jí vrátil zrak. Chvilí musela pomalu dýchat, aby uklidnila rozbušené srdce. Audience. Už je to tolik let. *Ach, Kis-ko... co jsem to udělala? Jak jinak bych tě ale mohla zastavit?* Viděla, jak její slzy dělají na leštěném dřevě tmavé skvrny.

Byla noc a v jedné banitské uličce si šeptali čtyři muži ve volných tmavých šatech. „Stačí jenom jít dál!“ tvrdil jeden. „Dveře ani nejsou zamčený.“

„Ten cizinec slíbil, že je nechá otevřený,“ dodal druhý.

„Je otevřeno. Tak na co čekáme?“

Po chvilce mlčení si třetí muž odkašlal. „Je to posvátná půda. Neměli bysme tam prolít krev.“

„Zasvěcená čemu?“ namítl první. „Nějakýmu bezejmennému cizímu bohu? Ten chlap je šarlatán. Podvodník. Akorát si nácipává kapsy. Je to výtěch.“

„Nikdo ho nikdy neviděl od někoho brát peníze,“ poukázal třetí.

„Ale jí, ne?“ odsekl první. Třetí kývl a přestal se hádat.

„Možná jí to, co mu dávají jeho následovníci,“ zabručel ze tmy hlouběji v uličce nový hlas.

Čtveřice se otočila jako na obrtlíku. Ve světle hvězd se zalesklo osm čepelí.

„Ať jsi kdo jsi, cizinče,“ vyštěkl první, „otoč se a běž pryč. Poslechni. Dávám ti poslední šanci.“

Muž popošel blíž a slabé světlo odhalilo mohutnou postavu, nepřírozeně širokou a vysokou, přičemž značnou výšku mu ještě přidávala hříva rozčuchaných černých vlasů. „Jak můžete vidět,“ pokračoval nově příchozí, „obrátit se pro mě nepřipadá v úvahu. Budete se muset obrátit vy.“

„Seš cvok? Copak to nevidíš?“

„Ale ano, vidím – a zřejmě líp než vy. Co se toho cvoka týče... ne, já jsem zloděj.“

„Zloděj?“ zopakoval nevěřícně druhý a prohlédl si obra od hlavy k patě. „Jak bys ty mohl něco ukrást?“

„Á, to je snadný. Asi takhle.“ Muž se předklonil a ztišil hlas. „Dejte mi svoje peníze.“

Ti čtyři si vyměnili zmatené pohledy, pak se všichni zasmáli. „Zkoušíš mou trpělivost,“ varoval ho první napjatým hlasem.

„Ne. Já se vám snažím vzít peníze.“

Úsměvy pohasly. První a druhý, bok po boku, vykročili s napřaženými zbraněmi. „Padej – nebo chcípni.“

„Jak jsem říkal, nemůžu couvnout. A kromě toho je naproti přes ulici jeden z mých oblíbených stánků.“

„Tak teda chcípni!“ Dva muži vyrazili. Čepele narazily s plnou silou. Rozložitý muž zavrčel pod prudkostí úderů. Útočníci překvapeně vyjekli, když se snažili nože vytáhnout. „Zasekly se!“ vyhrkl jeden. Nově příchozí máchl rukama a oba muže srazil. Padli jako podřátí.

„Tak. A teď vy dva?“ dotázal se obr a překročil ležící. Zbývající muži na něj chvíli užasle civěli, pak se otočili a utekli.

„Zatraceně,“ zabručel hromotluk do prázdné uličky. Chtěl se obrátit, ale předkem i zády narazil do zdí a znovu zaklel v jiném jazyce. Po nějakém tom vrčení a námaze zanechal snahy se otočit a opatrně couval. S každým krokem zkoumal cestu, až dorazil k padlým útočníkům. „Jednoduchost sama,“ prohlásil a oprášil si ruce. „A teď...“ Sklonil se a natáhl ruku pro bezvládné tělo. S povzdechem se narovnal a zkusil to druhou rukou. Zaklel a zasycel. Dosáhl jen nad rameno své kořisti.

S lapáním po dechu se narovnal. Stáhl si šátek a otřel si lesklý, zarudlý obličej. „Aha, no ovšem!“ zamumlal s úsměvem a poplácal si šaty, které mu volně visely přes obrněnou hrud' a břicho.

Nahmátl jílec dýky trčící z boku a zatahal. Po několika pokusech se mu podařilo zbraň vytáhnout. Prohlédl si ji; udělala na něj dojem. Jeden z padlých útočníků zasténal a zavrtěl se a muž otočil dýku a praštil ho do hlavy hruškou. Pak našel druhou zbraň a začal za ni škubat. Opět přitom vrčel a prskal.

„Co si myslíš, že děláš, Manasku?“

Obr sebou trhl, konečně uvolnil dýku a pustil ji. Mírně zamrkal na zavalitého, svalnatého příchozího. „Ipšanku. Zvláštní, potkat tě tady.“

Muž se zamračil, tetování na obličejí se mu zkřivilo. „Já tady bydlím, Manasku. Tohle je můj chrám.“

„Aha!“ Manask uchopil druhou uvízlou dýku. „Tak tomu říkáš?“ Zatahal za zbraň, ale musel s ní důkladně zakvedlat. „Ale vzpomínám si... slyšel jsem... Fener už není!“ Čepel se uvolnila a on si ji prohlédl.

„Našel jsem novýho boha.“

„Ale? Novýho?“ Obr natáhl ruku s palcem a ukazovákem u sebe. „Možná maličkýho?“

„Ušetří mě svý nedůvěry, ano? Vidím, že pořád ještě máš tu svou, ehm, zbroj.“

Manask si sevřel široké boky. „No jasně. Je jako moje vlastní tělo.“

„Přesně tak,“ odvětil tiše Ipšank a kopl do jednoho z padlých. „Kdo je to?“

„Áááá!“ zamumlal Manask a zvedl dýku. „To je od tebe velice impertinentní otázka.“ Sehnul se, propíchl dýkou šaty a zvedl ji, aby měl bezvládného na dosah, načež ho uchopil volnou rukou. Ipšank to jenom bezvýrazně sledoval se založenýma rukama.

„Děláš si mocný nepřátele, příteli,“ vysvětloval Manask, zatímco se probíral útočnickovým oděvem. „Tihle muži pracují pro městskou hlídku.“ Do kapes v Manaskově volném šatu přišel měšec a různé zbraně. Když skončil, pustil muže a sklonil se k druhému.

„Nechci, aby ses do toho pletl. Akorát všechno pokazíš.“

Manask s úsměvem vzhlédl. „Pokazím? A co?“

Ipšank tiše zaklel. „Nic.“

„Aha! Já to věděl!“ Manask se narovnal s druhým útočnickem v ruce. „Nový podfuk. Zase ti budu hlídat záda – jako za starých dobrých časů.“

Kněz zvedl hlavu k noční obloze a kančí hlava vyvedená vybledlým modrým inkoustem se jasně zarýsovala. Trpitelsky si povzddechl. „Ne, Manasku. Už žádné triky. Už žádné triky. Žádné podfuky. S tím jsem skoncoval. Nechal jsem toho. Prokaž mi laskavost a nezdržuj se tu.“ První útočník zasténal, něco zamumlal a trhl sebou, jak to zabolelo. Ipšank ho kopl do spánku.

Obr pustil i druhého. „Nebud' lakomec. Vždycky jsme se o výdělek dělili. Nechceš teď na mě hrát kněže, že ne?“

„Kolikrát ti to mám opakovat? Tohle nebude mít pokračování, Manasku. Aspoň ne hmotné.“

Manask sepal prsty na vystouplém břichu a zadíval se na muže před sebou. Svraštil husté obočí. „A jéje. Na stará kolena ses dal na náboženství? No dobře. Když už musíš utěšovat to svoje špatné svědomí. Chrámy jsou stejné pokoutní kšefty jako jiné – a mnohdy lepší.“

Ipšank si přitiskl pěsti na čelo. „Kolikrát ti to mám...“ Spustil ruce. „Zapomeň na to. Dělej si, co chceš. Co se mě týče, už nejsme spolu. Nic ode mě nečekej.“ A s vrčením odešel.

Manask chvíli stál v uličce, prsty sepjaté, čelo nakrčené. Pak se mu na obličej objevil lišácký úsměv. S uchechtnutím zvedl dýku. „Ááá! Takže takhle to budeme hrát! Už to chápu. Rozchod! No výborně. Nikoho to nenapadne.“ Znovu se zasmál, pokusil se otočit a zarazil se břichem o cihlovou zeď. „Zatraceně! Mor na Temnýho výběřčího...“ Přitiskl si dlaně na pupek ve snaze se protlačit, syčel a supěl. „Ach, k Paní s tím!“ Začal zase opatrně couvat. „No ano,“ mumlal cestou do tmy. „Oškubeme tyhle Pěšťany na kost, příteli. Cítím to ve vzduchu, zmatek, napětí a – jejda – do čeho jsem to šlápl?“

KAPITOLA DVĚ

Ukaž na nebe,
ukaž na zemi,
ukaž na moře všude kolem.

Zatoč se,
zatoč se,
všechno padá na zem.

Dětská říkanka
starobylá
Korelské ostrovy

Nejmenoval se Suth, ale malazský verbřín na celoročně otevřené stanici za severní hranicí Dal Honu mu jméno takhle zkrátil a pod tímto jménem byl zapsán do oficiálního malazského seznamu. Bylo mu to jedno. Na jménech, jakými jednoho oslovují jiní, nakonec nezáleží. Lidé ať si používají, jakékoli oslovení chtějí. Jsou to jenom výrazy vnučené zvenčí. Pro Suthahla 'Ani byla důležitá jediná věc, to, jak si říkal sám.

A možná právě lhostejnost vůči jménům a malicherné řevnivosti a soupeření o postavení mezi bažanty zajistily, že Suth nezískal jiné jméno – přezdívku jako tolik jiných rekrutů: Trouba, Červ, Špekoun, Šváb nebo Palcoun.

Nechal se naverbovat kvůli vyprávěnkám o velikých bitvách na severu, ale než tam dorazil, boje již skončily. Zůstaly jen řeči – na jeho vkus až moc řečí. Chvástání a vyprávění příběhů. Laciné nafukování těch, kdo byli v poli zbabělí, protože jenom ti, kdo z boje utekli nebo se schovali, mohli přežít jatka, jaká popisovali.

Teď byli s hrstkou rekrutů přiděleni ke svým oddílům. Po základním výcviku za pochodu skončili s Troubou a Špekounem u 17. oddílu 4. setniny 2. divize malazské Čtvrté armády. Tábořili

v kopcích a na pobřeží kolem hlavního města Unty. Suth se cítil privilegovaný. Místo aby dřepěli v dešti pod pončí nebo v provi- zorních stanech, 17. oddíl obýval rybářskou chýši s doškovou střechou, která byla buď už opuštěná, nebo ji prostě zabrali. Suth usoudil, že důvodem takového přepychu bude jistý muž, který se s nimi sešel včera v noci v prudkém lijáku přímo přede dveřmi.

Měl na sobě otlučený janzerinský kyrys s plechovými šupinami na rukávech. U pasu měl pověšený zajištěný, často používaný meč. Déšť mu stékal po kroužkové kapuci pod jednoduchou že- leznou přílbou. Měřil si je světlýma, mírnýma očima.

„Vítejte u sedmnáctého,“ pozdravil je překvapivě mírným hla- sem. Mluvil běžným říšským nářečím, talijsky, z oblasti nedaleko Suthova rodného Dal Honu. „Jsem váš seržant Goss. Vy tři tu jste, protože vás přidělili k těžký pěchotě, a sedmnáctý je odjakživa od- díl těžký pěchoty.“ Ukázal na Špekouna. „Jméno, vojáku?“

„Weveth Lethall,“ odpověděl Špekoun.

Seržant si hromotluka znovu prohlédl od hlavy k patě. „Určitě? Ne Thusťoch? Nebo Bhederin? Nebo Vůl?“

„Říkáme mu Špekoun.“ Trouba se dobrosrdečně křenil.

„A ty?“

„Trouba.“

„Jasně.“ Ukázal bradou na Sutha. „Ty?“

„Suth.“

„Suth? Co je to za jméno?“

„Je to prostě jméno.“

„No, to je. Dobře. Vy tři můžete spát vevnitř. Zařídím vám výstroj.“ Dál tam před nimi jen stál. Suth měl dojem, že na něco čeká. Pak si vzpomněl na výcvik a zasalutoval. Trouba se Špekou- nem ho následovali. Goss jim také zasalutoval. „Správně. Uvidíme se později.“

Jejich seržant zmizel v lijáku a Suth, Trouba a Špekoun si vy- měnili pohledy. Špekoun pokrčil rameny a zamířil k otevřeným dveřím. Suth s Troubou ho následovali. Uvnitř žhnuly v kamen- ném krbu uhlíky a na podlaze z udusané hlíny ležela stará sláma. U stolu z hoblovaných prken seděl mužík s krysím obličejem a ba- fal z fajfky. Bylo tu teplo a vlhko a ve vzduchu se vznášel pach potu a hnoje. Špekoun se vydal k vnitřním dveřím.

Mužík ho dál pozoroval. „Ehm ach...“ varoval a drobnými, špičatými zuby tiskl bílou hliněnou dýmku.

„Seržant říkal, že máme spát tady,“ poznamenal Špekoun podrážděně. Suth si setřel z tváře kapky deště.

„Vím, co říkal. Vy tři spíte tady.“ Ukázal na podlahu.

„Co? Na podlaze? Ve špíně?“

„Anebo venku.“ Mužík vyfoukl kouř. „Vyberte si.“

„A ty seš jako kdo?“

„Faro, můj jméno.“

„Proč bysme tě, ve jménu mistra Kápě, měli poslouchat?“

„Páč by bylo chytrý řídit se podle ostatních, dokavad' nepoznáte pravidla.“ A vycenil bílé zoubky.

Suth pokrčil rameny, posadil se ke krbu a nabral náruč slámy. Trouba se ztěžka posadil naproti němu a zakřenil se. Naklonil se blíž. „Jako doma!“

Suth neřekl nic, ale opravdu to bylo jako doma, kdy se choulili kolem ohně poté, co celý den v dešti obstarávali stáda.

Špekoun se nemotorně posadil a celou dobu nadával. „Kvůli tomuhle jsem se vzdal teplý postele! Měl jsem zůstat doma. To jsem si teda vybral.“

Suth si lehl tváří k ohni a nevnímal si toho, jak smrdí jeho promočená kožená vesta a jak ho škrábou vlněné kalhoty i mokré onuce. V duchu prosil všechny dalhonské bohy, aby ten chlap už konečně sklapl.

Probudil ho kopanec. Otevřenými dveřmi dovnitř pronikalo jasné světlo. Podařilo se mu usnout i přes škrábající šaty, které mu tihle Malažané vydali, přestože měl hlad, i přes neustálé větry jeho dvou volům podobných společníků. Někdo se nad ním nakláněl a něco mu podával – zvířecí roh.

„Vem si to, ale je to horký.“ Byl to nějaký starší chlapík, veterán, ne jejich seržant, a mluvil ochraptěle.

„Díky.“ Bylo to horké. Jakýsi slabý čaj. „Jsem tu nový.“

Muži se na rtech objevil unavený, shovívavý úsměv, jenž jako by naznačoval všechny ty přemoudřelé poznámky, které by mohl udělat v odpověď na tak očividné prohlášení, ale že takové laciné vítězství je pod jeho úroveň. Šedý plnovous měl ostříhaný nakrátko a kolem zapadlých očí hluboké vrásky. „Jsem Len. Saper.“

„Suth.“

„Rád tě tu vidím.“

Suth se zadíval na své chrápající společníky. „Ať si odpočinou,“ řekl Len. „Musím uvařit další čaj.“

Jasná záře ze dveří pohlasla a Suth si zastínil oči a zíral na to, co v nich viděl. Byla to ta nejméně obdařená žena, jakou kdy spatřil. Měla na sobě špinavou, rozedranou uniformu – šedou vestu přes staré kůže – a byla hubená, skoro podvyživená, a ani vypouklé oči, které jako by viděly na obě strany zároveň, nedokázaly od-poutat pozornost od úst plných nerovných, zažloutlých zubů. „Kde je Lovce?“ chtěla vědět.

„Venku. Co je nového, Urfo?“

Vypouklé oči se zaostřily na Sutha. Lenovu otázku přešla. „Další těžkooděnci,“ prohlásila a zamyšleně svésila koutky. „Těžko-oděnci a sabotéři, nikoho jiného nedostaneme. Skoro žádný leh-ký pěšáky ani kavalerii. Vypadá to na útok na silný opevnění. Možná v jižní Genabakis.“

„Jižní Genabakis je hrozná díra,“ poznamenal Len. „A není tam nic, co by stálo za útok. Dokonce ani jejich ženský ne.“

„Je tam Elingarth.“

„Nikdo není tak blbej.“

„Je tam ten ostrov u pobřeží. Jednou jsem viděla mapu. Něco jako... ,ostrov Segulehů‘.“

Lenovi zaskočil čaj. „Jasně, všech nás patnáct tisíc by na tom ostrově dokázalo dobýt nanejvýš tak jednu rybářskou vesnici.“

Urfa se usmála a předvedla křivé zuby. „Jen se na to snažím koukat z té lepší stránky. A vůbec, prej se naloďujeme, tak si sbal ten svůj pytel triků a naposled si vrzni s nějakou tou vovcí.“

„Co ovšem vypadá líp než ty, Urfo,“ utrousil s úsměvem.

„To bude tím smradem starýho kozla, co z tebe táhne.“

Len se zakřenil a zasalutoval a ona taky. „Vyříd' to Lovci,“ řekla na odchodu.

Tehdy zabručel Trouba, zamrkal a mlaskl.

„Kdo to byl?“ chtěl vědět Suth.

„Poručík Urfa. Velí sapérům, sabotérům naší setniny.“

„Poručík?“

„Jo.“ Len kopl do Špekouna, který zavrčel. „Uvaříte čaj,“ sdělil jim. „Já musím najít Lovce – teda Gosse – seržanta.“

Suth zasalutoval a Len mávl rukou. „Uvidíme se pak.“

Zatímco se Trouba se Špekounem věnovali kotlíku nad ohněm, Suth vyšel ven. Okolní kopce halila těžká ranní mlha, která se mísila s hustým bílým kouřem z nespočetných ohňů utábořeného vojska, které spálí každé dřevo, jaké najde, i zelené a nedostateč-

ně vyschlé. V dálce ležely nehybné vody Untské zátoky, matné a šedivé. Na mělčině se tlačily lodě všech velikostí. Jejich transport? Do Sutha se zakouslo vlhko. Zamnul si ruce, aby se trochu zahřál. Ve stepi to nikdy nebylo tak zlé.

Kolem projel rachtotící vůz tažený voly, přesouvající materiál na pobřeží. Tím směrem pochodovaly i oddíly vojáků. Jedna žena kráčela do kopce proti proudu. Byla vysoká – dobře stavěná, řekl by jeho otec – a nesla v podpaždí volné rance. Měla na sobě podšitou koženou košili a kalhoty, jaké by se hodily pod těžkou kovovou zbroj. Hodila rance na práh chýše a kývla na Sutha. Podle olivové pleti a ostříhaných, jako noc černých vlasů byla Kanéšanka, z jediného národa, který dokázal úspěšně bojovat proti lize dalhonských království. Ale ženy z Itko Kan měly být drobné a plaché. Tahle byla obryně, vysoká jako on, a podle šířky ramen se uměla ohánět mečem.

„Yana,“ představila se.

„Suth.“

„Suth? To není dalhonský.“

„Taky že ne.“

Chápavě zabručela. Ven se vypotáceli Trouba se Špekounem a silně mrkali. Špekoun se obrátil ke zdi, rozvázal si kalhoty a vypustil mocný proud moči, která na hlínou omazaných prknech hlasitě syčela.

„Příště zkus tu latrínu vzadu,“ poradila mu Yana.

Špekoun se obrátil. Jak si zavazoval tkanice, mrkl. „A taky mi ho podržíš?“

„Ani kdybych ho našla.“ Ukázala na rance. „Tohle je pro vás, zbraně a zbroj.“ Suth si klekl k nejbližšímu ranci a začal rozvazovat řemínky. Nahoře byla stočená podšitá kůže a plstěný spodní oděv s dlouhým rukávem, kterému jeho lidé říkali spalnieř. Když si ho přetáhl přes hlavu, visel mu až ke kolenům. V ranci ke svému úžasu našel lamelový kyrys, hauberk a meč v pochvě. Když protáhl ruce hauberkem a stáhl si ho dolů, končil výš než spalnieř. Nakonec si nasadil kyrys a začal zavazovat tkanice. Byl dočista ohromený. U jeho lidu si něco takového mohl dovolit pouze král. Jak Malažané získali takovou kořist, však prozradila černá skvrna zaschlé krve na boku a mezera mezi pásy, kudy pronikla široká čepel.

Špekoun už držel svou šupinovou zbroj a mračil se. „Co je to za otlučený starej krám?“

Ta poznámka rozčílila Yanu mnohem víc než předchozí posměšek. Přeměřila si Špekouna stejně, jako si on prohlížel svou zbroj. „Goss musel celou noc žadonit a handlovat, aby vám tuhle výstroj sehnal, tak buď rád. Nebo nedostaneš nic.“ Obrátila se k Troubovi. „Co říkáš ty?“

Trouba se pod špinavou, rozčuchanou plavou kšticí začervenal. „Dobrá jako požehnání Ohnice.“

„A ty, Suthe?“

„Mnohem víc, než jsem čekal.“

Yana zabručela. „To máš pravdu. No, jste těžkooděnci ze sedmnáctýho. Tak byste měli vydržet aspoň přes první srážku.“ Zvedla hlavu a zadívala se za ně. „Pykeu – seš tam ještě?“

Odpovědí jí byla tlumená stížnost.

„Sbal se. Odplouváme.“

„Jsem snad nějaký mistrem Kápě prokletej slouha?“

„Seš poslední. Jako obvykle. Tak jo, vy tři.“ Ukázala na hromadu výstroje na prahu. „Posbírejte si to a jdeme.“

Trouba jí zasalutoval, ale Yana se na něj upřeně zadívala a přimhouřila oči. „To bylo za co?“

„Copak nejseš, ehm, kaprál?“

„Ne. To je Pyke.“

Trouba si hodil ranec se zbrojí na rameno. „Ale chováš se tak a vůbec.“

„To proto, že Pyke je línej budižkničemu.“

„To jsem slyšel, ty bezpohlavní děvko!“ zaječel zevnitř Pyke.

Yana si hlasu bez těla nevšímala. „Tak šup, jde se.“

Následovali Yanu. Suth si jednou rukou upravil opasek s pochvou, ranec nesl v podpaždí.

Tlačénice kolem nich houstla, až už nemohli dál, a zařadili se do jednoho z mnoha nerovných zástupů lidí dřepících či sedících v blátě na udupané trávě mezi ranci a bednami se sbaleným vybavením.

„Kam jedeme?“ zeptal se Trouba.

„To nám neříkají,“ vysvětlila mu Yana mírně a prohlížela si sousedy. S mnohými se zdravila.

„Předtím přišla nějaká žena a mluvila s Lenem,“ poznamenal Suth. „Poručík Urfa.“

Yana zabručela. „Ta je praštěná. Jednou nás kvůli ní všechny zabijou. Sapěři a ty jejich praštěný plány.“

Špekoun si prohlížel svou zbraň, těžkou šavli. „Včera večer byl v tý chalupě jeden chlap. Říkal, že se jmenuje Faro.“

Žena chvíli mlčela. „Faro je zabiják. Takovej ten typ, kterýho by v míru popravili, jestli víš, co tím myslím. Drž se mu z cesty. Zodpovídá se jedině Gossovi.“

„A Goss – jeho druhé jméno je Lovec?“ zeptal se Suth.

Obrátila se k němu. „Kde jsi to slyšel?“

„Urfa to povídala.“

Yana chápavě zabručela. „No, na to zapomeň. To jméno není pro tebe.“

Bylo stále větší teplo, mlha se rozplývala. Všechny trápila mračna mrňavých mušek. Kakofonie bučících a protestujících zvířat, pokřikování lidí a skřípění nenamazaných kol Suthovi nedovolila usnout. Díval se, jak se materiál nakládá po dlouhých dřevěných lávkách přes přílivovou oblast na čekající čluny. Lodě neznal – moře viděl pouze dvakrát v životě – ale plavidla kotvící v zálivu mu nepřipadala jako vojenská. Vypadala jako pomalé, těžko ovladatelné rybářské bárky.

„Omlouvám se, madam, ale mám hroznej hlad,“ přihlásil se Trouba konečně po marném vzdychání a ušklíbání. „Od včerejšho poledne jsme nic nejedli.“

Yana znovu zabručela – zjevně to byl její obvyklý způsob komunikace. Vstala. „Uvidím, co se mi podaří vyšťourat. Vy zůstaňte tady.“

Přešlo poledne a Yana se nevrátila. Suth si říkal, jestli už poznali všechny z jejich oddílu. Předpokládal, že nikoliv. Objevila se skupinka a posedala si mezi bedny a rance nahromaděné před nimi. Potom všechno posbírali a chystali se odejít. Suth s Troubou a Špekounem je pozorovali, dokud nezačali odnášet i jejich výstroj. Špekoun vyskočil. „Hej! To je naše!“

Ostatní ztuhli. „Nesnaž se hrát chytrýho,“ urazil se jeden chlapík. „Tohle jsme si tu předtím nechali.“

Suth a Trouba vstali. Špekoun popadl svůj ranec. „No, tyhle jsou naše.“

„Odprejskněte. Je to úplně jedno, jasný?“

„Tak to tady nechte,“ navrhl Suth mírně.

tlupa – celý oddíl, usoudil Suth – všechno položila a narovnála se. Osm proti třem. Opravdová výzva. Suth si začal odepínat opasek s mečem.

Osm vojáků se po sobě podívalo a pořouchle se usmálo. „Nebudte pitomci,“ řekl mluvčí. „Nestojí to za to.“

„Jak to vidím já,“ ozval se Špekoun, „buď tady můžete tu výstroj nechat, nebo dostanete výprask.“ I on se usmál. „Vyberte si.“

Těch osm se rozestoupilo do širokého kruhu kolem nich. Mluvčí, zjizvený zavalitý veterán, zůstal stát. Zvedl ruce dlaněmi dopředu. „No dobře. Máte něco kromě řečí?“

„Mám tohle,“ opáčil Špekoun a máchl pěstí.

Mluvčí se pod pěstí sehnul a jeho pěst zasáhla Špekouna do hlavy. Suth sebou při nárazu trhl. Špekoun se narovnal do své plné výšky a přetřel si bradu. „Dobrá rána.“

Z okolních zástupů se kolem sešel dav. Suth slyšel hlasité sázky a opakované jméno Keth. Špekoun se znovu rozmáchl a Keth, pokud se tak jmenoval, se ráně opět snadno vyhnul a sám Špekouna zasáhl do břicha a do hlavy.

Hromotluka ale nic nevyvedlo z míry, neúnavně rychlejšího chlapa sledoval. Nakonec ho popadl za ruku, sevřel do mocného objetí, zvedl si ho nad hlavu a praštil s ním o bednu, která se rozpadla. Ve spršce pilin a hader se do bláta vykutálela hrstka malých tmavozelených koulí.

Všichni okamžitě zmlkli, jen třeštili oči. Suth se popleteně rozhlížel. Dav se rozplynul stejně rychle, jako se seběhl. Dokonce i druhý oddíl sebral omráčeného druha a zmizel. Suth s Troubou přistoupili ke Špekounovi, který funěl a otíral si krev z rozraženého čela a líce.

„Přitroublý těžkooděnci,“ zavrčela jakási žena, když se obraceli.

Dva z diváků zůstali, žena a sabotér Len. Trojice si nevšímalí, poklekli k rozbité bedně.

„Tohle tu nemá co dělat,“ poznamenala žena a rychle se rozhlédla.

„Šlohnutý,“ zachraptěl Len.

Ti dva si vyměnili pohled, který byl podle Sutha ten nejškodolibější a nejhroznější, jaký v poslední době viděl. Sebrali deky a ponča a bednu rychle zakryli. Suth, Trouba a Špekoun je nechápavě sledovali.

Když bylo všechno zakryté, Len se konečně obrátil k Suthovi, i když se neustále rozhlížel po blatinách. „Trouba a Špekoun,“ představil Suth své společníky. „Len.“

„Keri,“ řekl Len a ukázal na ženu. Ta kývla a opatrně přitom balila koule do hadrů a ukládala je do vaku.

„Potřebuju další pytel,“ oznámila Lenovi, jenž kývl a začal pátrat ve výstroji.

„Co se děje?“ chtěl vědět Suth.

„Munice.“ Len vzhlédl. „Víš, co to znamená?“

Suth o tom slyšel. Kývl. Špekoun chápavě zabručel, dokonce s jistým údivem. Trouba se jenom tvářil zmateně.

Krátce poté, co Keri s Lenem dobalili munici, se objevila Yana s plátěným pytlem v ruce. Ten podala Suthovi. „Rozděl to.“ Otočila se k Lenovi. „Co se tady stalo?“

Sabotéři se tvářili, jako by si nebyli jistí, kterou historku mají vyprávět. „Nechali tu pár beden,“ ozval se Suth. Len na něj mrkl.

Yana bez zájmu zabručela: „Poklidte to a půjdeme. Našla jsem Gosse. Máme přidělenou loď. Posbírejte všechno.“ Přeměřila si Špekouna. „Co se ti pro Solielino smilování stalo?“

Muž si setřel krev ze rtů a vzdorně se usmál. „Spadl jsem.“

Jejich loď byla přestavěná cawnská kupecká karavela *Lasana*. Tady Sutha představili zbývajícím členům oddílu, Wessovi a Pykeovi. Oba byli těžkooděnci. *Lasana* pod nákladem těžkooděnců dost sténala. Vezla čtyři stovky příslušníků 4. setniny, což byla většinou těžká pěchota a pár sabotérů. Suth usoudil, že Urfiny předpovědi byly správné. Ať mířili kamkoliv, Malažané museli počítat s těžkými boji. Wess už spal v jedné z přidělených houpacích sítí. Suthovi bylo záhadou, jak může někdo spát vzhledem k tomu, jaký zmatek při nalodování panoval. Pyke byl vysoký hubený veterán, který si tří nováčků nevsímal. Všichni si strkali výstroj do houpacích sítí, dokud jim to Yana nezatrhla, protože se o ně budou dělit s dalšími oddíly během osmihodinových šicht. Len ukázal na kolíčky, na nichž se už houpaly pytle se šaty a kusy zbroje jako nabodnutá těla ve tmě.

„Kde je Goss?“ zeptala se Yana Pykea.

„Nahoře.“

„Dobře.“ Ke všem: „Uložte si věci a padejte nahoru, ať je tady volno.“

Suth si stáhl zbroj a pověsil ji, ale Len ji sundal z háčku a podal mu ji zpátky. „Vyčistit, opravit a naolejovat.“

„Nemám čím.“

„Já mám.“

„Děkuju.“

Starý sabotér jen mávl rukou a zamířil zpátky chodbičkou. Suth ho následoval. Ve stísněných prostorách se musel málem předklonit. Ocitli se na palubě nacpané vojáky. Tlačence byla taková, že vojáci v podstatě nemohli plnit úkoly. Nicméně měli jen málo práce, protože odjezd se pozdržel a znovu se pozdržel a pak se ještě trochu pozdržel. Než plavidla pomalu, neohrabaně vyplula ze zálivu, přišel noční příliv.

Suth a Trouba seděli vedle Lena, zbroj na kolenou, a on jim vysvětloval, jak se mají starat o nově získané bohatství. Ale polovinu doby Suth poslouchal řeči kolující po palubě. Míří na sever do Sedmiměstí, aby dokončili pacifikaci. Na sever do Genabakis, kde vystřídají Pátou. Na východ do střední Genabakis, kde mají obsadit jakési bohaté město zvané Darúdzhistán. Nebo na jih Genabakis, aby zřídili novou frontu.

„Kam vlastně plujeme?“ zeptal se Suth nakonec Lena.

Veterán se jenom zamračil nad kůžemi, které sešival. „Na tom nesejde. Pro nás je to všude stejné.“

Suth chápal chladné uvažování za tímto prohlášením, ale bylo to o hodně dál, než si představoval, že ho jeho přísaha Malažanům zavede. „Kam podle tebe plujeme?“

Len vzhlédl a zašilhal na zataženou noční oblohu na východě. „No, mně to připadá, že všechny ty spekulace, kam jako máme namířený, se pečlivě vyhýbají jedny z možností. Na to nechce nikdo ani pomyslet.“

„A to je co, mazáku?“ otázal se voják stojící vedle a zvedl ruku, aby umlčel své druhy.

Len pokrčil rameny. „Že míříme na jih ke Korelu.“

„To je taková kravina!“ zařval voják. Všichni začali mluvit najednou. Suth užasle sledoval, jak se z této verze stává nová historika šířící se jako vlnky přeplněnou palubou až na před a zád a vyvolávající poplašný a vyděšený křik.

„Jdi k mistrovi Kápě, dědku!“ houkl voják, který se prve ptal na Lenův názor.

Len se na Sutha jenom zakřenil. „Chápeš, proč bys měl mít vždycky pusu zavřenou? Lidi chtějí slyšet jenom to, co *chtějí* slyšet.“

Suth souhlasil. Taky ho napadlo, že všechny spekulace ohledně Genabakis a nějakého města jménem Darúdzhistán zřejmě odpo-

vídají tomu, kam by mluvčí chtěli plout, místo toho, kam si mysleli, že mají skutečně namířeno. Všichni chtěli někam do zámoří, do Genabakis nebo dokonce do Sedmiměstí.

Životní filozofie mu říkala, že tudíž přesně tam neplují. Jméno Korel už párkrát zaslechl. Pokaždé to znělo spíš jako nadávka než co jiného. Byl považován za nejošklivější ze všech držav rozsáhlé Malazské říše. No, on se nechal naverbovat, aby se nechal vyzkoušet, a vypadalo to, že možná míří k jedné z nejpřísnějších zkoušek svého života. To bylo dobře. Jinak by to bylo plýtvání časem.

Sirotci si hráli na ulici naproti chrámu. Ella dřepěla na prahu, připravovala oběd a sledovala děcka láskyplným pohledem. Nemohla uvěřit, že teprve před pár lety běhala s vlastní tlupou uličníků. Už je skoro nevidala. Hlídka umlátíla Harla kvůli podezření z krádeže. Pík zmizel úplně. Tillin odvedli pasáci. Ona by byla dopadla stejně, kdyby nezačala poslouchat toho kněze.

Sem přiběhla, když si pro ni přišel oddíl rváčů najatých k tomu, aby pátrali po mladých dívkách a chlapcích pro bordely a trhy s otroky po celém souostroví. A právě na tomto prahu se jim kněz postavil. Jeden neozbrojený muž proti sedmi ozbrojeným, a oni ustoupili. Ella bušila paličkou a potřásala hlavou. Kněz. Pořád mu nerozuměla. Nepodobal se ničemu z jejího dětství, kdy se o sebe musela sama postarat v ulicích Banitu. Uznávala, že to bylo jen velmi omezené vzdělání. Škola nahodilého násilí, neustálého hladu, zneužívání a znásilňování.

Přesto se kněz ani jednou neuchýlil k podobným praktikám – kdy si silnější brali od slabších, co se jim zlíbilo, včetně sexuálního ukojení. Ne že by byl eunuch. Prostě jenom odmítal přijímat staré tradiční způsoby. „Moc daleko jsme se s nimi nedostali, co?“ řekl jí jednou.

Její pozornost upoutalo hihňání. Před ní se objevil půlkruh křenících se tvář. „Je čas oběda, co?“ Divoké děti, poslušny pravidel ulice, neřekly nic, jinak by udělaly botu a přišly o jídlo. Místo toho se křenily, jako by byly šťastné, a „děly se rozmilé“, jak tomu říkaly za jejich časů. Ale ona v jejich příliš jasných očích viděla nemilosrdné soužení neustálého hladu. Sáhla pro košík vedle sebe, odhrnula látku a rozdala chlebové placky, které předtím upekla. Děti se smíchem popadly kořist a utekly. Všechno si nacpaly do úst, než jim to mohl někdo sebrat.

Zůstala jen malá dívenka. Šaty měla lepší než ostatní, i když stejně potrhané a špinavé. Chleba držela v ruce a pozorovala Ellu velkýma, tmavýma očima, podivně klidnýma a vážnýma. Ella se vrátila k přípravě jídla pro kněze. „O co jde, dítě?“ zeptala se.

„Tohle je dům toho cizího svatého muže?“

„Ano.“

„A je pravda, že jí děti?“

To ji zarazilo. „Cože?“

„Všichni to říkají.“

Ella se zakolébala na patách a pohledem přelétla přeplněné náměstí, malý trh, kde se šmelináři a pouliční prodavači strkali s poutníky, kteří se právě vylodili a motali se, jak organizovali procesy do Kláštera. „Tohle tedy říkají...“ vydechla.

„Ano. Prý se v noci mění ve zvíře a krade děti z domů a jí jejich srdce.“

„Co si myslíš ty?“ zeptala se Ella, příšernou představivostí holčičky kupodivu nevyvedená z míry.

Dívka si shrnula rozčuchané vlasy z bledého čela. Velmi bledého – není z Pěsti? Možná plod malazského okupanta? Stejně jako zřejmě ona sama? Dívka zamyšleně naklonila hlavu. „Podle mě nic takového nedělá. Podle mě je mnohem nebezpečnější.“

Ella se na to zvláštní dítě podívala znovu. To byla podivná slova. Ale dívka se jen usmála, v očích téměř posměšný výraz, a natáčela si na prst pramínek vlasů, aby „se udělala rozmilou“. Pak odkráčela. Jak se tak za ní Ella dívala, jak odchází, nezasla ani tak nad jejím předčasným sebeovládáním a sebejistým vystupováním či nad tím, co řekla. Ohromil ji spíš fakt, že ze smečky hladových uličníků, pádících kolem ní, z nichž většina byla mnohem větší a starší, se jediný nepokusil sebrat chleba, který tak ledabyly držela v ruce.

Když o něco později nakládala vařenou rybu s omáčkou knězi na talíř, všechno na náměstí se změnilo. Byla dítětem zdejších ulic a vnímala změny nálad, a tak se také zastavila. Děcka byla pryč, starší povaleči taktéž, křik kupců se ztišil, stejně jako hlasy všech okolo. V tichu Ella zaslechla odměřený dupot. Malazská hlídka.

Dokonce i poutníci ustali ve svém velebení, ruce pozvednuté v úpěnlivé prosbě ke klášterním věžím. Zástup vyšel na náměstí z boční uličky a pochodoval přes rozlehlé prostranství. Všichni ho pozorně sledovali. Vepředu se nesla zástava, černá látka s říš-

ským žezlem. Kabátce měli tmavošedé, s krvavě rudými lemy. Jak hlídka dusala před chrámem, oddělil se jeden oddíl a zastavil se. Jeho velitele znali všichni lidé z banitského nábřeží. Seržant Billouth, hlavní vymahač a rváč zdejšího velitele kapitána Karien'ela.

„Kněz je tady?“ chtěl vědět Billouth. Mluvil roolsky s přízvukem.

Ella se uklonila. „Podívám se...“

„Ano?“ Kněz stál ve dveřích. Šaty do pasu rozhalené ukazovaly mohutný hrudník a vypouklý břich pokryté hustými, tuhými chlupy a modrými spirálami tetování. Ella se odvrátila. Už dřív si všimla, že tetování nemá jen na obličej, ale nikdy by si nepomyslela, že sestupuje tak nízko. „O co jde?“

„Hledáme jednoho muže,“ oznámil Billouth a zkřížil ruce na pobitém koženém kabátci. Na rtech se mu objevil potěšený úsměv. „Uprchlýho zločince. Zloděje. Je velkej. Prej se zdržuje v okolí.“ Předklonil se a ztišil hlas. „Nevíš něco, co by nám mohlo pomoci?“

Knězův výraz se nezměnil. „Ne.“

Ella sklopila zrak.

„Opravdu? Nezadržoval bys informace, vid'?' Protože až toho chlapa chytíme a zmáčkneme... Nebude to pro tebe dobrá zpráva.“

„Nevím, o čem to mluvíš.“

Billouth si přejel hřbetem ruky po neoholených lalocích. „Když to říkáš. Ale myslím, že si brzo zase promluvíme.“ Mrkl, narovnal se a zesílil hlas. „Děkuju mockrát za informace, knězi. Spousta místních kvůli tobě bude tancovat na Bouřný hradbě.“

Ella užasle otevřela ústa. Vždyť ale on nic neřekl!

Billouth poslal oddíl dál a zasalutoval knězi.

Parchante, vydechl kněz.

Ella se dívala, jak Malažané pochodují pryč a jak se ošklivě kření nad tím, jaké potíže vyvolali. Z duše je nenáviděla. Kněz jí vzal z rukou podnos. „Děkuju, Ello.“

„Chtějí, abys odešel.“

„Ano.“

„Proč prostě... však víš...“

„Proč se mě prostě nezavím?“

„Ano.“

Zkřivil žabí rty. „Zkoušeli to. Mockrát. Teď panuje nejistý příměří.“ Pokrčil rameny. „Ale proč by se měli namáhat, když můžou snadno zařídit, aby to za ně udělali místní?“ Zašel dovnitř.

Ella zalapala po dechu. Konečně to pochopila. Vydala se za ním dovnitř. „Řeči! Oni o tobě šíří řeči!“

„Ano. A nejen oni. Předpokládám, že i kněží z klášteřa.“ Posadil se se zkříženýma nohama k jídlu.

„Ale proč by to dělali?“

Znovu pokrčil rameny. „Jsou na koni a já jsem pro ně velká neznámá. Jakákoliv změna ohrožuje jejich postavení. Proto se snaží všechno potlačovat.“

Ella se otočila k odchodu, jako by se jim chtěla jít všem postavit. „Ale proč? Necháváš tady spát děti bez domova. Poskytuješ útočiště a jídlo dlužníkům.“

„A za ty výsady si vynucuju peníze a sex, že?“

Sklopila zrak, cítila, jak jí hoří tváře. „To jsem taky slyšela.“

Zamyšleně kývl a žvýkal přitom. „Mohli by tomu uvěřit, protože v hloubi duše vědí, že tohle by na mém místě dělali oni. Ale já tu nejsem kvůli tomu.“

„A proč tu teda jsi?“ zeptala se Ella tichým hláskem, čímž sama sebe překvapila.

Promluvil s očima upřenýma na jídlo. „Viděl jsem náboženství shora i zespodu, Ello. Celý svůj život jsem v těsném spojení s vírou. A uvědomil jsem si, že to extatické vytržení, ten unášející pocit, že jsi jedno s bohem, je všude stejný. Nezáleží na tom, jakému obrazu nebo modle se klaníš nebo co si pověsíš na zeď, ať je to zahalený mistr Kápě nebo useknutá býčí hlava. Všechno je to stejné, protože pocit je stejný, poněvadž vychází z nás. Zevnitř. Ne zvenčí.“ Vzhlédl a přimhouřil oči. „To je důležitý. Je to normální, přirozený pocit, lidská vlastnost, kterou můžeš využít. Proto jsem tady.“

Po nějaké době se Ella chytila za krk, jako by se chtěla ujistit, že ještě dýchá. Zhluboka se nadechla, uklonila se knězi a odešla do chladného povětří venku. Na malém nádvoří se přinutila ke klidu a zhluboka vdechovala osvěžující vzduch, aby se jí přestala točit hlava. Tajemné dítě mělo pravdu. Ten muž byl mnohem nebezpečnější, než kdo tušil.

A otázka byla, jestli se ho odváží následovat. Pochopila, jak byl její dosavadní život pouhou šílenou snahou naplnit si břicho, vyhnout se nebezpečí a najít přístřeší. Teď jí bylo ukázáno víc, co by na světě nikdy nečekala. Měla pocit, jako by se směla podívat na něco děsivě velikého, co ale zároveň podněcovalo bázeň, něco